číslo 8 (číslo 3 sezóny 2011/2012) leden/únor 2012 www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Lada Bělašková
Foto Tamara Černá

opera
ROMEO A JULIE

činohra
MARAT/SADE

balet
DÁMA S KAMÉLIEMI

opereta/muzikál
MRAZÍK

LET GOOD THINGS HAPPEN

Mercure
Hotel Mercure OSTRAVA CENTER

Hotel Mercure Ostrava Center
Českobratrská 18/1742, Ostrava
Tel.: +420 595 606 600
e-mail: h7051@accor.com
www.mercureostrava.cz

Find us on facebook Like

• 139 moderních pokojů ve 4 kategoriích
• výborná česká a francouzská kuchyně, domácí sorbety, míchané nápoje
• 4 sály s kapacitou 100 osob, 1 sál historický
• nabídka poledních menu od 99,- Kč

Hotel Mercure Ostrava Center dále nabízí:
• zdarma Wi-Fi připojení na internet
• wellness centrum – fitness a parní lázeň
• letní terasu
• parkoviště ve vnitrobloku hotelu hlídané kamerovým systémem

JANAK restaurant & bar

EDITORIAL

Vážení přátelé, milí diváci,

na začátku roku 2012 si dovoluji uvést výběr z několika zásadních důvodů, proč je dobré chodit do divadla i v tomto roce. Divadlo vypráví příběhy, které rádi posloucháme, vypráví slovy, obrazy, pohybem, hudbou. Přináší jedinečnou radost z vyprávění i naslouchání, společně vnímané teď a tady.
Divadlo, to jsou jedinečné možnosti:
Nebýt sami!
Prožít nečekaná i očekávaná, přesto originální setkání a setkávání.
Potkat spoustu okouzlující krásy kousek od Vašich domovů.
Prožít zázrak katarze skrze osvobozující smích i očistné slzy.
Vstoupit do magických světů a snít s otevřenýma očima.
Tolik krásných slov, pohybu a hudby.
Tolik talentovaných lidí na jednom místě v jednom čase.
Radost z přemýšlení.
Radost z krásy (jako jedné ze základních podmínek žití, přežití a hlavně skutečného prožití života).
Radost z humoru (jako další takové podmínky).
Radost ze společného sdílení!

Divadlo ve svých konečných důsledcích patří k návykovým látkám, jejichž užívání je plně doporučené desíti odborníky z deseti odborníků. Je to návyk, který se doporučuje dále prohlubovat.

Vše dobré v roce 2012 a hodně krásného času v našich divadlech Vám ze srdce přeje

Jiří Nekvasil
ředitel

NOVINKA: DRAMATURGICKÉ ÚVODY K PŘEDSTAVENÍM OPERY
vždy půl hodiny před začátkem představení, foyer prvního balkónu Divadla Antonína Dvořáka

NENECHTE SI UJÍT ZIMNÍ PŘEDPLATNÉ!

TŘI PŘEDSTAVENÍ (LEDEN – BŘEZEN 2012)
SLEVA 30 %

Zimní předplatné 1

Umberto Giordano
FEDORA
22. ledna 2012

Giacomo Puccini
BOHÉMA (La bohème)
5. února 2012

Giuseppe Verdi
NABUCCO
18. března 2012

Zimní předplatné 2

George Gershwin – Ira Gershwin
PARDON MY ENGLISH
25. ledna 2012

Karel Svoboda – Zdeněk Podskalský – Jiří Štaidl – Eduard Krečmar
NOC NA KARLŠTEJNĚ
8. února 2012

Burton Lane – Edgar Yip Harburg – Fred Saidy
DIVOTVORNÝ HRNEC
14. března 2012

Zimní předplatné 3

William Congreve
VELKOLEPOST VYVOLENÝCH
5. ledna 2012

Alan Ayckbourn
NĚCO V NÍ JE
9. února 2012

Božena Němcová
SŮL NAD ZLATO
8. března 2012

Sledujte aktuálně dění ve Vašem divadle na Facebooku!
www.facebook.com/narodnidivadlomoravskoslezske

OPERA

ČINOHRA

BALET

OPERETA/ MUZIKÁL

www.ndm.cz

OBSAH

Editorial 1

OPERA ..... 3 – 10
Premiéry v sezóně 2011/2012 3
Repertoár sezóny 2011/2012 4
Premiéra (*Věc Makropulos*) 5
Uvedli jsme (*Romeo a Julie*) ..... 6 – 7
Připravujeme (*Život prostopášníka*) 8

ČINOHRA ..... 11 – 22
Premiéry v sezóně 2011/2012 11
Repertoár sezóny 2011/2012 12
Premiéra (*Sůl nad zlato*) 13
Premiéra (*Pygmalion*) 14
Připravujeme (*Ivanov + Kuřačky*) 15
Rozhovor (Lada Bělašková) ..... 16 – 17
Rozhovor (Veronika Forejtová) ..... 18 – 19
Uvedli jsme (*Marat/Sade*) ..... 20 – 21

BALET ..... 23 – 32
Premiéry v sezóně 2011/2012 23
Repertoár sezóny 2011/2012 24
Připravujeme (*Padající andělé*) 25
Uvedli jsme (*Dáma s kaméliemi*) ..... 26 – 27
Rozhovor (Rodion Zelenkov) ..... 28 – 29
Představujeme (tváře *Padajících andělů*) ..... 30 – 31

OPERETA/MUZIKÁL ..... 33 – 37
Premiéry v sezóně 2011/2012 33
Repertoár sezóny 2011/2012 34
Premiéra (*Polská krev*) 35
Uvedli jsme (*Mrazík*) ..... 36 – 37

Z archivu Národního divadla moravskoslezského ..... 38 – 39
Za oponou 40
Aplaus ..... 42 – 43
Výstava (František Krasl) 44
Obchodní informace 45
Program na leden 2012 46
Program na únor 2012 47
Repertoár 48

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Hudební ředitel opery: Robert Jindra
Šéf činohry: Pavel Šimák
Šéf baletu: Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu: Gabriela Petráková
Adresa redakce: Čs. legií 148/14,
701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Jana Heczková
Autoři textů: Pavla Březinová, Dita Eibenová, Jana Heczková, Daniel Jäger, Lucie Křížková, Karolína Pečenková, Gabriela Petráková, Marek Pivovar, Alena Punčochářová, Janka Ryšánek Schmeidtová, Ladislav Slíva, Klára Špičková
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Jarmila Faferková
Technická redakce a korektury: Pavla Březinová, Ondřej Nádvorník
Grafická úprava: Lubomír Šedivý
Redakční uzávěrka: 21. listopadu 2011
Vychází: 22. prosince 2011
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: Ringier Print CZ a. s.

Vážení čtenáři, těšíme se na Vás v našich hledištích!

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a operetu/muzikál, které hrají pravidelně na dvou stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka a Divadle Jiřího Myrona.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobarokním stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Díky uměleckému ztvárnění a bohatému zdobení vnitřních prostor budovy a sochařským pracím na fasádě je dnes jedním z nejkrásnějších divadel u nás. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 se stalo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského, za 2. světové války byli čeští divadelníci nuceni budovu opustit. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a Divadlo Zdeňka Nejedlého. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Je domovskou scénou operního, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravsko-slezského. Hlediště po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření Národního domu se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V Národním domě postupně působily i hostovaly různé divadelní společnosti, v roce 1919 se stal druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. České divadlo se ale hrálo jen v Městském divadle a Národní dům sloužil ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Za německé okupace bylo Národní divadlo moravskoslezské nuceno opustit Městské divadlo a uchýlit se do Národního domu, který byl výrazně přestavěn. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k rozsáhlému požáru, který budovu prakticky zničil. V srpnu 1980 byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce podle návrhu ostravských architektů Ivo Klimeše a Radima Ulmanna. Od slavnostního znovuotevření 28. dubna 1986 patří Divadlo Jiřího Myrona k největším u nás. Je domovskou scénou operetního/muzikálového, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského a pojme 623 diváků.

opera

Premiéry v sezóně 2011/2012

Benjamin Britten (1913–1976)
HRAJEME OPERU! – KOMINÍČEK
(Let's Make an Opera! – The Little Sweep)
Hudební nastudování a dirigent: Jan Šrubař
Režie: Lubor Cukr
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Eva Kotková
Sbormistryně: Lenka Živocká
Premiéra 18. září 2011
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém překladu

Giacomo Puccini (1858–1924)
BOHÉMA (La bohème)
Hudební nastudování a dirigent: Robert Jindra
Režie: Tomáš Studený
Scéna a kostýmy: Sylva Marková
Sbormistři: Jurij Galatenko a Lenka Živocká
Premiéra 13. října 2011
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském originále s českými titulky

Charles Gounod (1818–1893)
ROMEO A JULIE (Roméo et Juliette)
Hudební nastudování: Tomáš Brauner
Dirigent: Tomáš Brauner / Jakub Žídek
Režie: Peter Gábor
Scéna: Jozef Ciller
Kostýmy: Katarína Holková
Sbormistr: Jurij Galatenko
Premiéra 15. prosince 2011
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování ve francouzském originále s českými titulky

Leoš Janáček (1854–1928)
VĚC MAKROPULOS
Hudební nastudování a dirigent: Robert Jindra
V roli Emilie Marty: Eva Urbanová
Koncertní uvedení 13., 21. a 26. ledna 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém originále s anglickými titulky

Igor Stravinskij (1882–1971)
ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA
(The Rake's Progress)
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Jan Šrubař
Režie: Jiří Nekvasil
Scéna: Daniel Dvořák
Kostýmy: Marta Roszkopfová
Sbormistr: Jurij Galatenko
Premiéra 1. března 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v anglickém originále s českými titulky

Antonín Dvořák (1841–1904)
ARMIDA
Hudební nastudování a dirigent: Robert Jindra
Režie: Jiří Nekvasil
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Simona Rybáková
Sbormistr: Jurij Galatenko
Premiéra 3. května 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém originále s anglickými titulky

Charles Gounod – ROMEO A JULIE (Roméo et Juliette)
Jana Šrejma Kačírková (Juliette) a Luciano Mastro (Roméo)
Foto Martin Popelář

Opera NDM je na Facebooku:
NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ – OPERA

SLOVO HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí diváci,

vstupujeme společně do nového roku 2012 a věřím, že Vám přinese mnoho krásných a nezapomenutelných zážitků při našich operních představeních, které jsme pro Vás v lednu a únoru připravili. Jistě velkou událostí, která na sebe upoutá pozornost, budou tři výjimečná koncertní provedení opery Leoše Janáčka *Věc Makropulos* s opravdu špičkovým obsazením. Náročnou roli Emilie Marty poprvé pro ostravskou operu nastuduje primadona české opery Eva Urbanová. Tato role patří mezi největší výzvy české operní literatury. I v dalších rolích vystoupí česko-slovenští pěvci, kteří pravidelně účinkují i na velkých světových operních scénách. Například v roli Advokáta dr. Kolenatého vystoupí vynikající basista Peter Mikuláš (v třetím provedení ho vystřídá Martin Gurbaľ), který tuto roli ztvárnil i na scéně Metropolitní opery v New Yorku, roli Barona Jaroslava Pruse poprvé nastuduje přední český barytonista Ivan Kusnjer, extrémně náročný part Alberta Gregora bude zpívat Aleš Briscein, který sklízí úspěchy na evropských scénách, jako je vídeňská Volksoper, Národní opera v Paříži nebo Salzburské slavnostní hry. Josef Kundlák se vrátí na prkna ostravské opery v roli solicitátora Vítka. V dalších rolích se objeví samozřejmě i přední pěvci našeho souboru. Nelehký úkol tím čeká i na orchestr opery – orchestrální party tohoto geniálního Janáčkova díla jsou další velkou výzvou pro toto těleso.
Rád bych Vás také pozval na poslední dvě uvedení klenotu italské opery, na *Fedoru* Umberta Giordana. V titulní roli při loňské premiéře doslova triumfovala vynikající gruzínská sopranistka Nanà Miriani a věřím, že tento divácký úspěch zopakuje i při nadcházejících dvou uvedeních. Jejími partnery budou stejně jako v minulé sezóně tenoristé Gianluca Zampieri a Tomáš Černý. Za dirigentský pult se vrátí Zbyněk Müller, který je podepsán pod hudebním nastudováním opery.
V únoru se pak ve dvou představeních Janáčkovy *Její pastorkyně* můžete opět nechat unášet silným příběhem a strhující hudbou v obměněném obsazení. Roli Jenůfy vytvoří Eva Dřízgová-Jirušová, která právě v této roli slaví vždy velký divácký úspěch a podle mého názoru patří k tomu nejlepšímu v jejím rozsáhlém repertoáru. Avšak i obsazení dalších rolí slibuje nevšední zážitek. Objeví se v něm i dva velké debuty. Roli Kostelničky poprvé ztvární Nanà Miriani a jako Števa se poprvé v Ostravě představí Tomáš Juhás. Po delší době se do role Laci vrací Gianluca Zampieri, který v této roli při ostravské premiéře inscenace exceloval a získal také ocenění na Festivalu hudebního divadla OPERA.
V únoru se rovněž můžete těšit na návrat inscenace slavného operního díla Giuseppe Verdiho *La traviata*. I tam se objeví nové tváře. V roli pařížské kurtizány poprvé vystoupí naše přední sólistka Jana Šrejma Kačírková a v obsazení se nově objeví také naši stálí hosté Jakub Kettner a Martin Bárta jako Giorgio Germont nebo Peter Berger jako Alfredo Germont. V nabídce nechybí samozřejmě ani další oblíbené operní tituly jako *Nabucco* – v titulní roli se poprvé na ostravském jevišti objeví Jakub Kettner; *Bohéma*, *Romeo a Julie* nebo úspěšný projekt určený především dětskému publiku *Hrajeme operu! – Kominíček*.
Nevšedním a novým projektem ve spolupráci s činohrou Národního divadla moravskoslezského bude „konfrontační show dvou žánrů" nazvaný *Pastorkyně nebo pastorkyňa*? Přijďte se podívat 9. ledna v 18.30 hodin do foyer divadla Antonína Dvořáka, kde se společně se šéfy souborů opery a činohry a předními umělci NDM budete moci stát svědky netradiční konfrontace a propojení dvou divadelních žánrů. Můžete se také těšit na dramaturgické úvody ve foyer prvního balkónu Divadla Antonína Dvořáka, které budou předcházet operním představením. Sledujte naše webové stránky a zejména profil opery na Facebooku.
Věřím, že operní nabídka, kterou jsme Vám pro první dva měsíce roku 2012 připravili, Vás osloví a setkáme se společně při nejednom představení v naší opeře.

S úctou

Robert Jindra
hudební ředitel opery NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERY NDM (LEDEN – ČERVEN 2012)

Georges Bizet (1838–1875)
CARMEN
Hudební nastudování: Oliver Dohnányi
Dirigent: Oliver Dohnányi / Jan Šrubař
Režie: Marián Chudovský
Scéna: Jozef Ciller
Kostýmy: Simona Vachálková
Nejbližší představení uvádíme v červnu 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování ve francouzském originále
s českými titulky

Umberto Giordano (1867–1948)
FEDORA
Hudební nastudování: Zbyněk Müller
Dirigent: Zbyněk Müller
Režie: Peter Gábor
Scéna: Jozef Ciller
Kostýmy: Katarína Holková
Pohybová spolupráce: Kristýna Černá
Sbormistr: Jurij Galatenko
Uvádíme 22. ledna a 3. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském originále
s českými titulky

Leoš Janáček (1854–1928)
JEJÍ PASTORKYŇA
Nové hudební nastudování: Robert Jindra
Dirigent: Robert Jindra
Režie: Michael Tarant
Scéna a kostýmy: Dana Hávová
Choreografie: Igor Vejsada
Sbormistr: Jurij Galatenko
Uvádíme 10. a 17. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém originále
s anglickými titulky

Giuseppe Verdi (1813–1901)
LA TRAVIATA
Nové hudební nastudování: Jan Chalupecký
Dirigent: Jan Chalupecký
Režie: Carmen Or
Scéna: Alexander Babraj
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Choreografie: Tamara Černá, Igor Vejsada
Sbormistr: Jurij Galatenko
Uvádíme 11. a 21. února a 6. března 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském originále
s českými titulky

Giuseppe Verdi (1813–1901)
NABUCCO
Nové hudební nastudování: Tomáš Brauner
Dirigent: Tomáš Brauner
Režie: Michael Tarant
Scéna: Milan Čech
Kostýmy: Tomáš Kypta
Sbormistr: Jurij Galatenko
Uvádíme 25. ledna a 15. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském originále
s českými titulky

Jacques Offenbach (1819–1880)
ORFEUS V PODSVĚTÍ
Hudební nastudování: Karol Kevický
Dirigent: Karol Kevický / Jan Šrubař
Režie a choreografie: Pavel Mikuláštík
Výtvarník: Adolf Born
Sbormistr: Jurij Galatenko
Nejbližší představení uvádíme v březnu 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém překladu

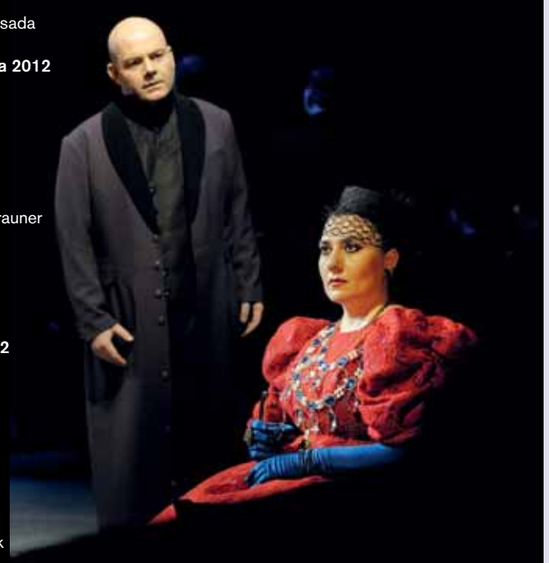

Umberto Giordano – FEDORA
Gianluca Zampieri (Hrabě Loris Ipanoff)
a Nanà Miriani (Kněžna Fedora Romazoff)
Foto Martin Popelář

PREMIÉRA

Leoš Janáček (1854–1928)
VĚC MAKROPULOS

Opera o třech jednáních z roku 1925
Libreto skladatel podle stejnojmenné komedie Karla Čapka

Hudební nastudování a dirigent: **Robert Jindra**
Sbormistr: **Jurij Galatenko**
Vizuální koncepce: **David Bazika**
Režijní spolupráce: **Bohuslava Kráčmarová**

Osoby a obsazení:

Emilia Marty	**Eva Urbanová**
Albert Gregor	**Aleš Briscein**
Advokát dr. Kolenatý	**Peter Mikuláš / Martin Gurbal'**
Vítek, solicitátor	**Jozef Kundlák**
Kristina, jeho dcera	**Agnieszka Bochenek-Osiecka**
Baron Jaroslav Prus	**Ivan Kusnjer**
Janek, jeho syn	**Luciano Mastro**
Hauk-Šendorf	**Václav Morys**
Strojník	**Jaroslav Kosec**
Poklízečka	**Erika Šporerová**
Komorná	**Michaela Kapustová**

Dále účinkuje mužský sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.
Koncertní uvedení 13., 21. a 26. ledna 2012
v Divadle Antonína Dvořáka
Koncertní provedení 21. ledna 2012 bude vysílat přímým přenosem Český rozhlas 3 – Vltava.

Leoš Janáček vytvořil *Věc Makropulos* podle stejnojmenné komedie o touze po nesmrtelnosti i strachu z ní od Karla Čapka z roku 1922. Skladatel

Nastudování *Věci Makropulos* v roce 1964 – Jiří Zahradníček (Albert Gergor) a Eva Gebauerová (Emilia Marty) *Foto František Krasl*

Eva Urbanová *Foto Jakub Ludvík*

převzal od spisovatele základní dějová fakta, postavy a situace. Snažil se vcítit do ústřední role ženy, slavné zpěvačky Emilie Marty. Ta i přes svůj cynismus, který získala ze zkušeností se svým dlouhým životem – žije již 337 let – touží po lásce, smyslu a naplnění života.
Opera vznikala v letech 1923 až 1925, tedy na sklonku Janáčkova života. Karel Čapek byl o šestatřicet let mladší než skladatel a vzhlížel k němu s úctou. Dal mu právo upravit svou divadelní hru bez nároků na jakékoliv schvalování výsledného textu libreta. To ovšem neznamenalo, že by o opeře neměl pochybnosti. Očekával, že Janáček změní vyznění jeho díla, což se také stalo. Zatímco Čapkovo drama je koncipováno jako komedie, Janáčkova opera vyznívá jako existenciální tragédie. Janáčkova *Věc Makropulos* byla v Ostravě uvedena zatím pouze dvakrát – v roce 1935 (v hudebním nastudování Jaroslava Vogela) a v roce 1964 (v hudebním nastudování Zdeňka Košlera s Agiou Formánkovou a Evou Gebauerovou v hlavní roli). Roli Emilie Marty (Eliny Makropulos) nyní v Ostravě poprvé ve své kariéře vytvoří první dáma české opery **Eva Urbanová**.

Elinou Makropulos rozšíříte svůj janáčkovský repertoár. Proč jste se této roli ve své kariéře dosud spíše vyhýbala?
Myslím si, že roli Eliny Makropulos by měla interpretovat zpěvačka, která je již v „určitém" věku. Nyní si dokážu libreto a celý příběh správně užívat, ale kdybych byla mladší, ledasčemu bych do nuancí nerozuměla. Myslím si, že by to zkrátka měla zpívat zralá žena. Nevím, jestli jsem to přesně já, ale věkově už asi ano.

Čapkova komedie v Janáčkově přepracování vyznívá jako existenciální drama. V čem je podle Vás největší síla tohoto příběhu?
Janáček napsal k Čapkově komedii neskutečně krásnou a sugestivní hudbu. Někdy se ale ta komedie tříští se závažností hudební složky. To je jeden z důvodů, proč jsem dlouho nechtěla Emilii zpívat. Všechny inscenace operní *Věci Makropulos*, které jsme zhlédla, byly navíc vážné, seriózní. Což je pochopitelné – nikdo nedokáže být tři sta třicet sedm let živ.

V čem se pro Vás jako pro interpretku part Eliny liší od dalších janáčkovských postav?
Je to hudebně velice těžká role, měla jsem s ní zatím nejvíce práce. *Věc Makropulos* je konverzační opera, nejsou v ní obrovské melodické fráze jako v *Její pastorkyni*, ale v závěru to Janáček pěvkyním vynahradil.

Jak je to u Eliny s emocemi?
Text libreta mi říká, že někdy u ní záblesk emoce může být, ale je to zcela vyprahlá žena, vše už zažila. Jsou tam okamžiky vzpomínek na dobu, kdy byla velice vášnivá, ale dlouhý život ji unavil a dnes už je úplně bez emocí. Studeným srdcem cítíte, že kdysi taková nebyla, ale dnes již neví, proč vlastně žije. Nemá k životu motivaci, nic ji netěší, není schopna vnímat lásku, je to úplně vyhořelá žena.

Chtěla byste žít tři sta třicet sedm let?
Ne, určitě ne. Byla bych stejná jako ona – unavená životem, který není stále krásný. Jeden lidský život na radosti, strasti, zklamání i žaly úplně stačí.

Věc Makropulos je již Váš druhý janáčkovský projekt v Ostravě. S jakými pocity se do Národního divadla moravskoslezského vracíte?
V Ostravě je vynikající ansámbl. Pan dirigent Jindra mne brilantním psychologickým tahem přesvědčil, abych u vás Elinu Makropulos zpívala, a moc se na spolupráci s ním těším. Doufám, že budu zdravá a vše dobře dopadne. (*dj*)

PARTNEŘI PROJEKTU:

Charles Gounod (1818–1893)

ROMEO A JULIE
(Roméo et Juliette)

Opera o pěti jednáních z roku 1867

Hudební nastudování	**Tomáš Brauner**
Dirigent:	**Tomáš Brauner / Jakub Žídek**
Režie:	**Peter Gábor**
Scéna:	**Jozef Ciller**
Kostýmy:	**Katarína Holková**
Pohybová spolupráce:	**Števo Capko**
Sbormistr:	**Jurij Galatenko**
Dramaturgie:	**Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:

Juliette	**Agnieszka Bochenek-Osiecka / Jana Šrejma Kačírková / Kateřina Kněžíková**
Roméo	**Aleš Briscein / Luciano Mastro**
Frère Laurent	**Martin Gurbaľ / Václav Živný**
Mercutio	**Aleš Jenis / Michal Křístek**
Stéphano	**Linda Ballová / Marianna Pillárová**
Le Comte Capulet	**Bogdan Kurowski / David Szendiuch**
Tybalt	**Josef Moravec / Martin Šrejma**
Gertrude	**Erika Šporerová / Jitka Zerhauová**
Le Duc de Vérone	**Michal Onufer / Waldemar Wieczorek**
Pâris	**Matěj Chadima / Martin Štolba**
Grégorio	**Jaroslav Kosec / Roman Vlkovič**
Benvolio	**Václav Morys / Pavel Ďuríček**

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka – a balet NDM.

Nastudování ve francouzském originále s českými titulky

Jana Šrejma Kačírková (Juliette) a Aleš Briscein (Roméo) *Foto Martin Popelář*

Aleš Briscein (Roméo), Aleš Jenis (Mercutio) a sbor opery NDM *Foto Martin Popelář*

Luciano Mastro (Roméo), Martin Gurbaľ (Frère Laurent) a Kateřina Kněžíková (Juliette) *Foto Martin Popelář*

Uvádíme 6., 19. a 31. ledna a 7., 18. a 22. února 2012 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Nesmrtelný příběh veronských milenců Romea a Julie je znám z mnoha podob. Ať již z původní literárně-divadelní od Williama Shakespeara, ale také z hudební – například z dramatické symfonie Hectora Berlioze, slavného Prokofjevova baletu a zejména opery Charlese Gounoda.

Opera *Romeo a Julie* je nyní na ostravském jevišti uváděna poprvé od roku 1926. Jako režisér se do opery NDM po velkém úspěchu s Giordanovou *Fedorou* vrátil **Peter Gábor**, který k opeře *Romeo a Julie* říká: *„Urovnat silou lásky nesmyslný a nekonečný svár mezi dvěma rody je úžasná myšlenka Shakespearova dramatu Romeo a Julie. Jsem rád, že mne tento nesmrtelný příběh potkal právě v opeře. Příběh nabitý silnými emocemi a hraničními životními situacemi je přímo stvořený pro různé žánrové zpracování. Gounodova hudba mne úplně dostala. Je v ní láska i nenávist, láska k životu i dialog se smrtí. A hlavně přesvědčení, že láska je víc než nenávist, a tento fakt bychom si měli natukat do našich mobilů jako hlavní připomínku dne.“* (*dj*)

Kateřina Kněžíková (Juliette) a Aleš Briscein (Roméo) *Foto Martin Popelář*

Kateřina Kněžíková (Juliette) a Aleš Briscein (Roméo) *Foto Martin Popelář*

Kateřina Kněžíková (Juliette) a Luciano Mastro (Roméo) *Foto Martin Popelář*

Kateřina Kněžíková (Juliette) a Aleš Briscein (Roméo) *Foto Martin Popelář*

Igor Stravinskij (1882–1971)

ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA (The Rake's Progress)

Hudební nastudování:	**Jakub Klecker**
Dirigent:	**Jakub Klecker / Jan Šrubař**
Režie:	**Jiří Nekvasil**
Scéna:	**Daniel Dvořák**
Kostýmy:	**Marta Roszkopfová**
Sbormistr	**Jurij Galatenko**
Dramaturgie:	**Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:

Tom Rakewell	**Jaroslav Březina / Jorge Garza**
Anne Trulove	**Jana Šrejma Kačírková / Nicola Proksch**
Nick Shadow	**Ulf Paulsen**
Baba Turek	**Yvona Škvárová / Erika Šporerová**

a další

Igor Stravinskij *Foto archiv*

Premiéry 1. a 3. března 2012 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Uvedením Hindemithova *Cardillaca* v červnu 2011 jsme zahájili dramaturgický projekt **Velká operní řada 20. století**, v němž budou postupně uvedena díla skladatelů, kteří v minulosti navštívili Ostravu. V pořadí druhým titulem této dramaturgické řady bude Stravinského *Život prostopášníka*, který zazní poprvé na našem území v anglickém originále. Stravinskij navštívil Ostravu na začátku roku 1933 na pozvání tehdejšího šéfa opery Jaroslava Vogela a hudebního skladatele Josefa Schreibra. V Ostravě se tehdy zúčastnil koncertu sestaveného výhradně z jeho skladeb, představil se zde ale také jako vynikající klavírista. Jeho *Prostopášník* vychází co do námětu ze stejnojmenného cyklu rytin Williama Hogartha. Libreto napsali Wystan Auden a Chester Kallman. Opera vznikla v letech 1948–1951 v Americe, ale světovou premiéru měla v benátském Teatro La Fenice 11. září 1951, dirigoval sám Stravinskij a měl k dispozici hvězdné obsazení v čele s Elisabeth Schwarzkopf v roli Anne Trulove.

Hlavní „hrdina" příběhu Tom Rakewell je lehkovážný zahaleč. Sní o bezstarostném životě bez práce. Je zasnouben s počestnou Anne Trulove a pokud se s ní chce oženit, musí si najít pořádnou práci. Je to ale lenoch, a proto se stane snadným cílem vtěleného ďábla Nicka Shadowa. Ten mu namluví, že zdědil po zemřelém stýci velké jmění. Tom s Nickem odjíždí do Londýna, kde skutečně převezme velké dědictví. Začne hýřit a vést nešestný život. Anna se rozhodne Toma ze spárů neřesti zachránit, odjíždí za ním do Londýna, kde se mezitím její smyslů zbavený snoubenec oženil s Babou Turek. Nakonec když Tomovi vyprší roční lhůta, setkává se s Nickem na hřbitově, kde je mu nabídnuta partie karet jako poslední hra o jeho duši. Nick v kartách sice prohraje, ale sešle na Toma šílenství. Tom se ocitá v blázinci, kde zanedlouho umírá.

Život prostopášníka dnes patří mezi divácky nejúspěšnější opery dvacátého století. Je vzorovým dílem hudebního neoklasicismu, jehož byl Igor Stravinskij jedním z hlavních představitelů. Velmi osobitým způsobem navazuje na tradiční formu italské opery osmnáctého století, hudební složka díla ovšem nezapře svůj původ ve století dvacátém. (*dj*)

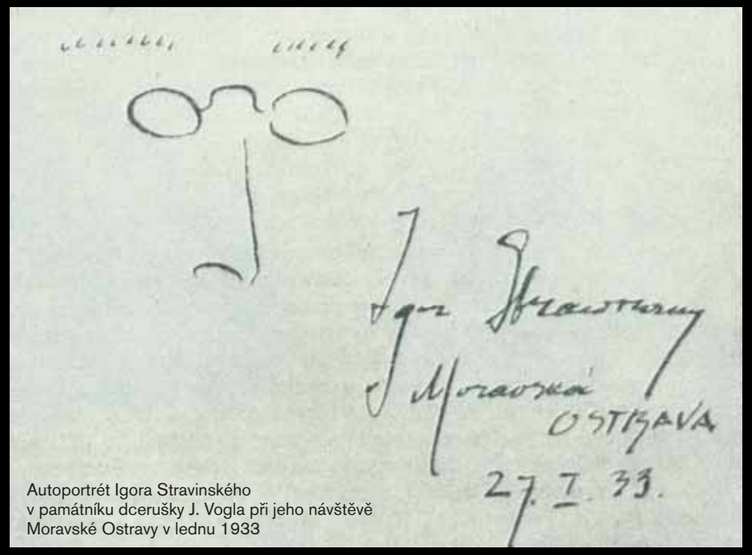

Autoportrét Igora Stravinského v památníku dcerušky J. Vogla při jeho návštěvě Moravské Ostravy v lednu 1933

Eva Urbanová *Foto Petr Adámek*

TIP NA JEDINEČNÝ DÁREK

Galakoncert EVY URBANOVÉ

6. dubna 2012 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Dirigent **Robert Jindra**
Orchestr opery Národního divadla moravskoslezského

První dáma české opery ve svých nejlepších rolích! Na programu zazní árie a předehry z oper Bedřicha Smetany (*Dalibor*), Antonína Dvořáka (*Rusalka*, *Armida*), Alfreda Cataliniho (*La Wally*), Francesca Ciley (*Adriana Lecouvreur*) a Richarda Wagnera (*Lohengrin*, *Parsifal*, *Tristan a Isolda*). Galakoncert bude slavnostně zakončen scénou proroctví ze Smetanovy opery *Libuše*.

Na tento výjimečný večer jsou v prodeji také jedinečné **GALA VSTUPENKY** v ceně **1300 Kč***. Držitelé těchto GALA VSTUPENEK budou pozváni do ředitelského salónku na pohoštění a přátelské setkání s ředitelem Národního divadla moravskoslezského Jiřím Nekvasilem a hudebním ředitelem opery Robertem Jindrou; po skončení galakoncertu budou pozváni na přípitek s Evou Urbanovou do slavnostního foyer 1. balkónu Divadla Antonína Dvořáka a získají podepsanou fotografii Evy Urbanové a program galakoncertu.

Ceny vstupenek*: **490 / 450 / 350 / 280 Kč**

* Na vstupenky nelze uplatnit žádnou slevu.

(*dj*)

PARTNER PROJEKTU:

ZNOVU NA REPERTOÁRU

Umberto Giordano (1867–1948)

FEDORA

Opera o třech jednáních z roku 1898
Libreto Arturo Colautti podle dramatu Victoriena Sardoua Fédora

Hudební nastudování a dirigent **Zbyněk Müller**, režie **Peter Gábor**, scéna **Jozef Ciller**, kostýmy **Katarína Holková**, sbormistr **Jurij Galatenko**, dramaturgie **Daniel Jäger**

V hlavních rolích **Nanà Miriani** (Kněžna Fedora Romazoff), **Tomáš Černý** / **Gianluca Zampieri** (Hrabě Loris Ipanoff), **Agnieszka Bochenek-Osiecka** / **Marianna Pillárová** (Olga Sukarew), **Roman Janál** / **Jakub Kettner** (Giovanni de Siriex) a další

Ve dnech **22. ledna** a **3. února 2012** se na repertoár opery Národního divadla moravskoslezského vrátí skvost italského operního verismu – Giordanova *Fedora*. Děj této vzácně uváděné tříaktové opery z roku 1898 nás postupně zavede do Ruska, Francie a Švýcarska, kde budeme svědky tragické lásky hraběte Lorise Ipanova a kněžny Fedory Romazovové. Titulní part patří k těm nejkrásnějším sopránovým ze světového repertoáru, hlavní mužskou roli skladatel napsal pro legendárního italského tenoristu Enrica Carusa. (*dj*)

Nanà Miriani (Kněžna Fedora Romazoff) a Tomáš Černý (Hrabě Loris Ipanoff) *Foto Martin Popelář*

JANÁČEK – DIVOKÝ PANÁČEK

Debata režiséra Radovana Lipuse se skladatelem a muzikologem Milošem Štědroněm o Leoši Janáčkovi, ženách a nesmrtelnosti
10. ledna 2012 v 18 hodin v klubu Fiducia

Debata se koná u příležitosti koncertního provedení opery *Věc Makropulos* Leoše Janáčka s Evou Urbanovou (pouze tři představení 13., 21. a 26. ledna 2012 v Divadle Antonína Dvořáka v 18.30 hodin), kterou Národní divadlo moravskoslezské uvádí v rámci „Velké operní řady 20. století". (*dj*)

Gianluca Zampieri jako Laca v Její pastorkyni *Foto Josef Hradil*

GIANLUCA ZAMPIERI OPĚT V JEJÍ PASTORKYNI!

Ve dvou mimořádných představeních Janáčkovy *Její pastorkyně* **10. a 17. února 2012** od 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka vystoupí vynikající italský tenorista **Gianluca Zampieri**.

Za výrazné ztvárnění role Laci Klemeně získal před časem cenu ředitelky na festivalu OPERA. Po jeho boku vystoupí v roli Jenůfy **Eva Dřízgová-Jirušová**, jako Kostelnička Buryjovka se v Ostravě poprvé představí vynikající gruzínská sopranistka **Nanà Miriani**! Obě představení bude dirigovat hudební ředitel opery NDM **Robert Jindra**.

(*dj*)

HOTEL
PALÁC ELEKTRA
apartmány
★ ★ ★

HOTEL PALÁC ELEKTRA***

nabízí ubytování v 16 luxusních apartmánech

JEDNOPOKOJOVÉ APARTMÁNY • *ložnice, koupelna, kuchyňka*

DVOUPOKOJOVÉ APARTMÁNY • *ložnice, obývací pokoj, koupelna, kuchyňka*

ČTYŘPOKOJOVÉ APARTMÁNY • *2 ložnice, 2 koupelny, obývací pokoj, kuchyň s jídelním koutem*

Televize, telefon a připojení k internetu jsou samozřejmostí.

HOTEL PALÁC ELEKTRA***, Umělecká 305/1, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava
Tel.: +420 595 133 644, +420 603 166 694, Fax: +420 595 133 625, e-mail: recepce@palac-elektra.cz
www.palac-elektra.cz

Provozovatel: Prosper Trading a.s., Umělecká 305/1, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

činohra

Premiéry v sezóně 2011/2012

Peter Weiss (1916–1982)
MARAT/SADE
Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázince v Charentonu za řízení markýze de Sade
Překlad: Ludvík Kundera
Režie: Janusz Klimsza
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Premiéra 3. listopadu 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Božena Němcová (1820–1862)
SŮL NAD ZLATO
Režie: Zoja Mikotová, Tomáš Jirman
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna a kostýmy: Jan Štěpánek
Premiéra 19. ledna 2012
v Divadle Jiřího Myrona

George Bernard Shaw (1856–1950)
PYGMALION
Překlad: Milan Lukeš
Úprava: Klára Špičková, Pavel Šimák
Režie: Pavel Šimák
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Pavel Borák
Kostýmy: Blanka Tesařová
Premiéra 2. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)
IVANOV
Překlad: Leoš Suchařípa
Režie: Štěpán Pácl
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: Adriana Černá
Kostýmy: Daniela Klimešová
Hudba: Jakub Kudláč
Premiéra 29. března 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Anna Saavedra (1984)
KUŘAČKY
Režie: Janka Ryšánek-Schmiedtová
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Jaroslav Čermák
Kostýmy: Tomáš Komínek
Světová premiéra 28. března 2012
ve Studiu Divadla Antonína Dvořáka

Carlo Goldoni (1707–1793)
POPRASK NA LAGUNĚ
Režie: Janusz Klimsza
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: Martin Víšek
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Premiéra 31. května 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Milan Uhde (1936) – Miloš Štědroň (1942)
BALADA PRO BANDITU
Úprava: Marek Pivovar
Režie: Peter Gábor
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Jan Štěpánek
Kostýmy: Katarína Holková
Hudební aranžmá: Vlastík Šmída
Hudební nastudování: Jiří Šimáček
Premiéra 14. června 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Peter Weiss – MARAT/SADE
Foto Radovan Šťastný

Činohra NDM je na Facebooku:
www.facebook.com/cinohra

SLOVO ŠÉFA ČINOHRY

Vážení milovníci divadla,

když jsem se v úvodním slově prvního čísla této sezóny nechal unést úvahou o síle a přitažlivosti pomíjivosti divadla, šlo především o vzrušení na startovní čáře s vidinou řady měsíců, které nám nabídnou nebetyčné množství šancí připravit pro Vás zcela nové umělecké zážitky.

Když ovšem teď píšu již třetí úvodník této sezóny, který patří do časopisu, jenž Vám bude dělat průvodce v měsících lednu a únoru, zjišťuji, že jsem onou neselhávající schopností času řítit se nezadržitelně vpřed malinko zaskočen – vždyť Nový rok znamená, že divadelní sezóna se přiblíží ke své polovině!

Proto neztrácejme čas a pojďme si připomenout některé důležité okamžiky, které se týkaly nebo v nejbližších dvou měsících budou týkat činohry Národního divadla moravskoslezského.

Na začátku října proběhla premiéra náročného titulu *Marat/Sade* – „Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázince v Charentonu za řízení markýze de Sade“ v režii Janusze Klimszi. Jde o bohaté, precizně a do nejmenších detailů vypracované velké divadlo, které je napínavým soubojem dvou světonázorů a jehož téma se dotkne každého, kdo se i v dnešní době chce zamyslet nad základními principy fungování lidské společnosti a komu není lhostejné, v jakém světě žijeme.

Činohra zabodovala také mimo Ostravu – velké uznání široké odborné veřejnosti sklidila naše inscenace *Gottland* (režie Jan Mikulášek) v rámci akce Ostrava v Praze, které se zúčastnila spolu s ostatními ostravskými divadly – a rozhodně jsme se neztratili.

Další naše inscenace *Moskva → Petušky* (režie Tomáš Jirman) dokonce vyhrála těšínský divadelní festival. Tímto ještě jednou gratuluji tvůrcům a hercům.

A protože se na přípravě inscenace *Marat/Sade* podílel téměř celý herecký soubor, příprava dalších dvou titulů musela na své odstartování počkat až na okamžik po premiéře tohoto titulu – zkoušet se ale už začalo a leden, respektive začátek února, přinese po těžkém titulu na úvod sezóny takové trošku opožděné vánoční dárky.

Laskavým setkáním s divadlem bude jistě rodinná pohádka *Sůl nad zlato* v režii Zoji Mikotové a Tomáše Jirmana – činohra tedy bude mít opět na repertoáru pohádku a hned přímo ze zlatého fondu naší literatury (premiéra 19. ledna 2012 v Divadle Jiřího Myrona). Hned na začátku února se na prknech Národního divadla moravskoslezského odehraje dnes už nesmrtelný příběh o chudé květinářce Líze a lehce svérázném profesoru lingvistiky – ano, po 30 letech (!) ožije Pygmalion. Premiéra 4. února 2012 v Divadle Antonína Dvořáka, v mé režii.

Na samotný závěr bych rád upozornil na změnu, která se týká konce sezóny. I když jde o výměnu premiérového titulu, což zpravidla nebývá nadšeně přijímaná zpráva, jsem přesvědčen, že tato změna nebude vůbec posunem k horšímu. Z technických důvodů nebude možné realizovat moderní muzikál *Perfect Game*, ale místo něj nastuduje Peter Gábor s naším souborem titul, který u ostravského publika sklízel velké ovace před více než patnácti lety – v červnu se tak na naše jeviště opět vrátí slavná *Balada pro banditu*.

Mnohem více a nejenom o výše zmíněných událostech se samozřejmě dozvíte na následujících stránkách, ale závěrem si neodpustím ještě jedno blahopřání – dlouholetá členka souboru činohry, paní Veronika Forejtová, jejíž skvělé herectví jste mohli vychutnat v mnoha brilantně ztvárněných rolích, oslaví začátkem roku 2012 úžasné životní jubileum. Pokud jí budete chtít osobně poblahopřát, na dalších stránkách najdete bližší informace, ale já si dovolím popřát již teď – paní Veroniko, vše nejlepší a ještě další řadu krásných rolí!

Pavel Šimák
šéf činohry NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR ČINOHRY NDM (LEDEN – ČERVEN 2012)

Peter Shaffer (1926)
AMADEUS
Člověk vyzývá Boha na souboj. Slavná hra o genialitě a závisti na vídeňském dvoře.
Režie: Pavel Šimák; hrají: Jan Fišar, Igor Orozovič, Andrea Mohylová ad.
Uvádíme 24. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)
DONAHA! (Hole dupy)
Komediální muzikál
Režie: Pavel Šimák; hrají: Igor Orozovič, Jiří Sedláček, Vladimír Polák ad.
Uvádíme 23. února 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Michael Cooney (1967)
HABAĎŮRA
Třeskutá komedie zaútočí na vaše bránice!
Režie: Roman Groszmann; hrají: Jiří Sedláček, Vladimír Polák ad.
Nejbližší představení uvádíme v dubnu 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Gabriela Preissová (1862–1946)
JEJÍ PASTORKYNĚ
Vášnivé drama z moravského venkova
Režie: Martin František; hrají: Marie Logojdová, Gabriela Mikulková, František Strnad ad.
Uvádíme 11. ledna a 12. února 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Venedikt Jerofejev (1938–1990)
MOSKVA → PETUŠKY
Bible všech alkoholiků
Režie: Tomáš Jirman a kol.; hrají: Tomáš Jirman, Janusz Klimsza, Lada Bělašková ad.
Uvádíme 11. ledna a 12. února 2012
v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona

Alan Ayckbourn (1939)
NĚCO V NÍ JE
Romantická komedie z blízké budoucnosti
Režie: Fillip Nuckolls; hrají: Andrea Mohylová, Ondřej Brett / Dalibor Dufek, Jan Fišar ad.
Uvádíme 24. ledna a 9. a 26. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

William Congreve (1670–1729)
VELKOLEPOST VYVOLENÝCH
Satirická komedie z vyšších sfér
Režie: Janusz Klimsza; hrají: Petr Sýkora, František Strnad, Veronika Forejtová ad.
Uvádíme 5. ledna 2012 (derniéra)
v Divadle Antonína Dvořáka

Gabriela Preissová – JEJÍ PASTORKYNĚ Marie Logojdová (Kostelnička) a Gabriela Mikulková (Jenůfa) *Foto Radovan Šťastný*

PREMIÉRA

Božena Němcová (1820–1862)
– Jan Alda (1886–1941)

SŮL NAD ZLATO

Režie: **Zoja Mikotová, Tomáš Jirman**
Dramaturgie: **Marek Pivovar**
Scéna a kostýmy: **Jan Štěpánek**
Hudba: **Zdeněk Kluka**

Osoby a obsazení:

Maruška **Andrea Mohylová**
Liběna **Veronika Lazorčáková**
Adéla **Petra Lorencová**
Král **Jan Fišar**
Šašek **Vladimír Polák**
Babička **Alexandra Gasnárková**
Kuchař **Jiří Sedláček**
a další

Premiéra 19. ledna 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona
Dále uvádíme 21. a 26. ledna a 17. a 20. února 2012 v Divadle Jiřího Myrona

K zimnímu času patří neodmyslitelně pohádky – alespoň tak jsme uvyklí z televize. My Vám ovšem přinášíme premiéru jedné divadelní. A je to pohádka klasická – sama *Sůl nad zlato*!

Možná si v této souvislosti vybavíte film *Byl jednou jeden král* s Janem Werichem a Milenou Dvorskou. Ovšem s ním má naše inscenace společné pouze základní téma. Vycházíme z původní podoby pohádky, jak ji slyšela a zapsala Božena Němcová na Slovensku. Výchozí situace (král má tři dcery a chce zjistit, která ho má nejraději, aby jí mohl předat korunu) je obdobná jako u Shakespearova *Krále Leara*. Námět je převzat ze staré raněstředověké legendy, nejspíše skotské – Shakespeare měl tedy k němu docela blízko. Ovšem jak doputoval na Slovensko, přesně neví-me, můžeme se jen domnívat, že s nějakým zcestovalým trubadúrem…

Důležité pro nás je, že se pohádky chopil básník, spisovatel a překladatel Jan Alda, který ji zveršoval – a to hned dvakrát: jednou jako prosté vyprávění, podruhé jako divadelní hru. Z těchto dvou verzí a s přispěním vlastní invence režisérka **Zoja Mikotová** sestavila předlohu pro naši inscenaci, kterou připravila se spolurežisérem **Tomášem Jirmanem**. Zpracování prastarého a stále oblíbeného příběhu o tom, že zdánlivě obyčejná a všudypřítomná sůl je nad všechno zlato a drahé kamení, je inscenací pro celou rodinu. Jako Marušku uvidíte **Andreu Mohylovou**, jejího otce – Krále – ztělesnil **Jan Fišar**. V rolích marnivých a po moci toužících sester Liběny a Adély účinkují **Veronika Lazorčáková** a **Petra Lorencová**. Jako moudrou kouzelnou Babičku uvidíte **Alexandru Gasnárkovou** a rozverného i chytrého Šaška si zahrál **Vladimír Polák**. Dále účinkují **Jiří Sedláček**, **Tomáš Jirman**, **Robert Urban**, **Dalibor Dufek** a další. (*piv*)

Kostýmní a scénické návrhy Jana Štěpánka

Staň se hercem!
Přijď na představení *Sůl nad zlato* do Divadla Jiřího Myrona a odpověz správně na soutěžní otázku. Tři vylosovaní se na jeden večer stanou herci Národního divadla moravskoslezského a zahrají si po boku našich umělců v jednom z představení.
Soutěžní otázka: Jaké dva dárky dostane Maruška od kouzelné babičky?
Správné odpovědi posílejte na e-mail soutez@ndm.cz nebo poštou na adresu: Činohra NDM, ul. Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava (na obálku napište heslo SOUTĚŽ). Soutěž trvá do 30. června 2012.

„Paní, nesu Vám psaní.“

„Spaste duši, medvěd se utrh.“

„Teď!“

G. B. Shaw (1856–1950)

PYGMALION

„Nepotřeboval jsem žádnou vraždu, vytěžil jsem dost dramatičnosti z ekonomiky periferních lidských brlohů.“

(G. B. Shaw o svém díle a o divadle)

Překlad:	**Milan Lukeš**
Úprava:	**Klára Špičková, Pavel Šimák**
Režie:	**Pavel Šimák**
Dramaturgie:	**Klára Špičková**
Scéna:	**Pavel Borák**
Kostýmy:	**Blanka Tesařová**

Osoby a obsazení:

Profesor Henry Higgins	**David Viktora**
Líza Doolittlová	**Lada Bělašková**
Plukovník Pickering	**Petr Houska**
Paní Higginsová	**Veronika Forejtová**
Alfred Doolittle	**František Večeřa**
a další	

Premiéra 2. února 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 4., 16. a 28. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Pygmalion (1982) – Alexandra Gasnárková (Líza Doolittlová) *Foto František Krasl*

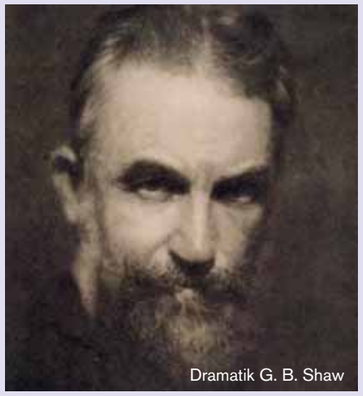

Dramatik G. B. Shaw

Fenomenální osobnost George Bernarda Shawa lze těžko popsat několika větami. Před sto lety svou popularitou zastínil takové autory, jakými byli Shakespeare nebo Milton. Byl znám jako publicista, myslitel, romanopisec, kritik, politik, dramatik a také jako významný divadelník. Šedesát let nepřetržitě tvořil. Dnes sice můžeme některé jeho hry hodnotit jako „trochu umluvené“ a často inscenátoři sahají k nutným úpravám (v našem případě došlo až k polovičnímu zkrácení hry i úpravě překladu). Nicméně přes vršící se detaily a literární košatost některých děl nám Shaw objevuje nuance myšlení tehdejší společnosti, odhaluje barvy, které by bez jeho precizních postřehů zůstaly skryty pro budoucí generace. A o co se zasloužil především – divadlo se pro něj stalo *živým pódiem* pro nejrůznější problémy, nikoliv muzeem voskových figurín.

Přesto z obsáhlého výčtu jeho her předčil svou popularitou jiné pouze *Pygmalion*. Proč se tomu tak stalo, když Shaw původně nechtěl psát ani tak romantický příběh, zajímala ho spíš fonetika…? Autoru se podařilo vytvořit hru, která šokovala, dojala, rozesmála, která se skvěle prodávala a později se stala předlohou světoznámému muzikálu *My Fair Lady*. Proto není, doufám, nutné popisovat příběh chudé květinářky Lízy, kterou přijme profesor Higgins na základě sázky s plukovníkem Pickeringem do svého domu a rozhodne se „kedlubnový chrást“ zušlechtit na vévodkyni, která uhrane londýnskou smetánku.

Protože Shaw nerozechvíval jen romantickou strunu příběhu (byl vynikající kritik), na jevišti se tak mohl odehrávat humorný i krutý *Pygmalion* – ironický šleh o společnosti a o vztahu muže a ženy. Shaw tak úspěšně navázal na Oscara Wilda. Případ Lízy a profesora Higginse není jen pohádkou (kterak chudá dívka ke štěstí přišla) pro dospělé. Autor si odvážně pohrává s tématem lidské důstojnosti. Jeho profesor Higgins není stvořitelem nového člověka v duchu všemohoucí lásky (antický mýtus o *Pygmalionovi*), ale v duchu pýchy a vášně z experimentování. Následná ztráta identity, s níž se Líza potýká, protože poznala nablýskaný svět těch „šťastnějších“ a náhle nepatří „nikam“, je vzdáleným zrcadlem i dnešních problémů s osvětovou snahou učit jiné lidi, co je to naše civilizace a naše pravidla. Hra pranýřuje předsudky, falešné mesiášství, společenské konvence a pokrytectví. Shaw se přitom nestaví ani na stranu spodiny, ani střední třídy, ani high society. Jeho Alfred Doolittle (otec Lízy) je skutečně nejoriginálnějším mravokárcem Anglie, i když je to asociál. Díky tomu všemu Shaw s elegancí obejde patos, který číhá v prohlubujícím se vztahu profesora a jeho žačky. Přestože je dnes hra *Pygmalion* vnímána jako romantický a komediální titul, rozhodli jsme se neopomenout krutost profesorova experimentu a tragiku nenaplněné lásky. Sám autor totiž, na rozdíl od muzikálové verze, ponechává konec otevřený znepokojivým otázkám. (*kš*)

Pygmalion (1982) – Irena Rozsypalová (slečna Eynsford-Hillová), Alexandra Gasnárková (Líza Doolittlová) a Jiřina Froňková (paní Higginsová) *Foto František Krasl*

Kostýmní návrhy Blanky Tesařové

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)

IVANOV

Motto: Správná tragédie se pozná podle toho, že je to legrace.

Režie:	**Štěpán Pácl**
Dramaturgie:	**Marek Pivovar**
Scéna:	**Adriana Černá**
Kostýmy:	**Daniela Klimešová**
Hudba:	**Jakub Kudláč**

Premiéra 29. března 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Komická tragédie, tragikomedie, komedie s tragickým koncem, všemi těmito slovními spojeními bychom mohli označit hru *Ivanov* Antona Pavloviče Čechova. Sám autor své hry považoval za komedie či dokonce vaudevilly. Dochovány jsou vzpomínky K. S. Stanislavského a jeho okolí z Moskevského uměleckého divadla na to, jak se Čechov, když jim hry poprvé předčítal, upřímně bavil a nahlas smál…

A skutečně, v jeho hrách je velké množství humoru, ač téměř nikdy dobře neskončí. A takový je také Ivanov: kdesi na ruském venkově se schází společnost, která spolu mluví a nemluví současně, přesněji řečeno její členové nevědí, o čem by mluvit měli, a mluví o tom, co nevědí. Ivanov cítí tíseň, nudu, děsí se, že je špatným člověkem, trápí se, že časem kdesi poztrácel lásku ke své ženě, ale přitom je neodolatelně komický, stejně jako ostatní postavy. Upřímný doktor je tak čestný, až se ve svém zápalu chová nemorálně a vůbec si toho nevšimne. Ivanovův přítel, jemuž titulní hrdina dluží značnou sumu, mu chce půjčit, aby ji mohl vrátit… A tak bychom mohli pokračovat hodně dlouho.

Čechovovy hry nejsou založeny na překotném ději, ale na atmosféře a postupném, nenápadném vyjevování charakterů postav. Jejich autor je stále znovu a znovu uváděn na jevištích divadel celého světa, protože city, touhy, stesky, lásky, zklamání i radosti jeho postav jsou nadčasové a oslovují diváky i dávno poté, co byly stvořeny; najít se v nich může každý. Režisér **Štěpán Pácl** si přes svůj mladý věk již vydobyl množství respektu odborné kritiky i publika.

Anton Pavlovič Čechov

Pohostinsky u nás bude režírovat již potřetí (předtím *Holky Elky* a *Krvavé křtiny*) a jeho ambicí je nazkoušet *Ivanova* tak, abyste se upřímně bavili. A možná pocítili i soucit se „zbytečným člověkem“ Ivanovem, jehož ztvární **Tomáš Jirman**.

(*piv*)

Tři sestry Tomáše Komínka

Anna Saavedra (1984)

KUŘAČKY

Režie:	**Janka Ryšánek Schmiedtová**
Dramaturgie:	**Klára Špičková**
Scéna:	**Jaroslav Čermák**
Kostýmy:	**Tomáš Komínek**

Premiéra 28. března 2012 v 18.30 hodin
ve Studiu Divadla Antonína Dvořáka

Běžící roky doutnají jak cigarety. To už mám zase svátek? Tisíc a jeden inzerát na sen o lásce. Miluji ho. Rozvede se a já ho zachráním. Ženy, které by chtěly spasit svět nebo alespoň samy sebe, v zemi, kde štěstí přeje průměrným. Osamělý dům a v něm tři sestry. Kuřačky a spasitelky. Pestrá koláž absurdních oslav svátků, intimních hovorů, snových monologů jednotlivých postav a přesně vycizelovaných, až groteskně laděných scén každodenní intimity jedné domácnosti. Jemně inspirované Čechovem. Odehrává se teď a tady. Text píšou ženy, hrát se bude i pro muže!

Tři sestry. Jedna svůj život vzdala a snaží se proto šířit dobro. Druhá bojuje o lásku u mužů, kteří jí už nejsou schopni. A třetí je více než ženou nevinnou baletkou, co tajně touží po skutečném životě a dobrodružství. Tři sestry, už zase. Sedí ve staromódním salónu osamělé rodinné vily a kouří. Jsou vzdělané, citlivé, mluví pěti jazyky a umějí se ovládat. Bohužel. Roky ubíhají a s každým novým se slaví ty samé svátky. V lehce absurdních kulisách komicky dodržovaných zvyků a tradic sledujeme vývoj vztahů a konstelací v jedné rodině, kde si potrpěli na výchovu a vzdělání. Bratr Andrej má nadváhu, musí pít kefír. A taky si přivádí novou přítelkyni, Natálii. Je to žena činu. Laciný sexappeal, vyzývavá voňavka, hlasitý smích. Domácnost jí pak je kariérou! Z původně nanicovaté a hloupé dívenky bez vlastního názoru se ale brzy stává samozvanou paní domu. Všechno musí být omyvatelné, dezinfikované! Myslete přece na děti! Já to s vámi myslím dobře. Rafinovaně skryté autoritářství, manipulace až uzurpátorství pod maskou dobrého úmyslu postupně ovládají dům. Kdo tady asi odjede do Moskvy? Na poznávací víkend all inclusive?

(*jrs*)

„NENECHME SI TO LÍBIT!“

Lada Bělašková, tvář titulní strany a nejnovější Líza Doolitlová, je absolventkou Janáčkovy konzervatoře v Ostravě. V souboru činohry působí od roku 2004 a během svého angažmá zde vytvořila nejrůznější postavy: Máša (*Racek*), Alena (*Šakalí léta*), Lucy (*Žebrácká opera*), Sylvie (*Sladký život*), Madam de Tourvel (*Nebezpečné vztahy*), Tea Elvstedová (*Heda Gablerová*), Slečna Barbora (*Saturnin*), Lotta (*Divadelní komedie*), Marie (*Konec masopustu*) ad. Nyní zkouší již zmiňovanou hlavní roli v připravované inscenaci režiséra Pavla Šimáka *Pygmalion*.

Dům Bernardy Alby (2006) – Lada Bělašková jako Amélie *Foto Josef Hradil*

Prozraď nám, potkala Tě už někdy vysněná role? Patří Líza Doolitlová mezi ně?
Nemám vysněné role, pro mě je důležitější, s kým pracuji. Vysněných režisérů mám spoustu... Na Lízu jsem si nikdy nemyslela a po přečtení obsazení mi na mysli vytanula spíš obava z tak notoricky známé, slavné postavy. Mám z toho samozřejmě radost. I když strach je svině. Pryč s ním. Chci si to užít!

Lada Bělašková s Gerardem Depardieuem *Foto soukromý archiv*

Velmi jsi mě pobavila, když jsi při čtení scény plesu (kde Líza vyhraje Higginsovi sázku) zkonstatovala, že pokud tady spleteš slovosled a výslovnost, můžeme představení rovnou zabalit. Ocitla ses někdy v důležité společnosti na VIP události? Anebo zažila faux pas při výjimečném setkání?
To je pravda, doufám, že *Pygmalion* nebude končívat scénou plesu. *(smích)* Velká škola pro mě bylo uvádění koncertu v Obecním domě plném vysoce postavených lidí. Tenkrát to pro mě jako začínající herečku byla pocta a zažila jsem tam perné vzrušující chvíle. Ale opravdové faux pas v opravdové VIP společnosti jsem zažila při náhodném setkání s Gerardem Depardieuem v Paříži. Byl to zážitek... *(smích)*

V čem spočívalo tvé faux pas s panem Depardieuem?
(smích) Sans commentaire. *(smích)*

Stala ses herečkou, je to povolání, po kterém touží mnoho dívek. Bylo tomu tak i u tebe?
Mé první vysněné povolání byla prodavačka v tuzexu... Tuzexy zrušili a já začala uvažovat o herectví. Zjištění, že na to existují nějaké školy, přišlo až o hodně později, a to přes mou učitelku zpěvu na ZUŠ, která mě nasměrovala jak na konzervatoř, tak na dramatický kroužek s handicapovanými lidmi. To byla mimochodem velmi dobrá zkušenost, která člověku otevře oči zase o něco víc.

Cabaret (2007) – František Strnad (Ernst Ludwig), Lada Bělašková (Kostová) a František Večeřa (Max) *Foto Josef Hradil*

Po studiu konzervatoře jsi přešla rovnou na prkna Národního divadla moravskoslezského. Byl to pro tebe ideální přestup?
Šlo to všechno tak nějak přirozeně... Přechod z gymplu na konzervatoř, hostování během studia a angažmá v NDM. Měla jsem možnost jít do Městského divadla v Brně, kde jsem uspěla v konkursu na muzikál, ale tenkrát mi dal tehdejší šéf Juraj Deák nabídku, vysvětlil mi pár věcí – pro a proti – a tak jsem se rozhodla, k mé velké radosti, pro zdejší angažmá. Ještě na gymplu jsem byla v Myronu na *Romeovi a Julii* a tenkrát jsem si říkala, jak by bylo úžasné se aspoň někde vzadu projít po jevišti a být součástí té inscenace... Dopadlo to tak, že jsem tam nakonec přebrala roli Erinye (tančící dívky v pozadí)... Je štěstí, že mám možnost dělat to, co mě baví a co mám ráda. A na to by člověk neměl zapomínat, i když divadlo s sebou někdy nese velké emoce a trable.

Který z režisérů Tě nejvíc inspiroval při práci?
Honza Mikulášek, Janusz Klimsza a Ľubomír Vajdička.

A který z hereckých partnerů – partnerek?
Honza Hájek.

Co u režisérů opravdu oceňuješ?
Pohodu a zapálení pro věc. Zkoušení úplně všeho, i toho, co se jeví jako nemožné. A hlavně se nebát trapnosti...

Jak se učíš text?
No. Jak kdy. Potřebuju partnera! Ideálně se text pojí s akcí a situací. Z výpadku textu – tzv. OKNA – mívám občas trému. I když v takové chvíli mnohdy vznikají nezapomenutelné zážitky...

Žebrácká opera (2005) – Jan Hájek (Ma… a Lada Bělašková (Lucy) *Foto Josef Hradil*

Racek (2007) – František Strnad (Trigorin) a Lada Bělašková (Máša) *Foto Josef Hradil*

Jsi trémistka?
Bývala jsem velká trémistka, až mě to někdy mrzelo, jak mě tréma ovlivňuje, ale časem se to zlepšilo. Teď jsem zažila úplně novou zkušenost – zpívám s orchestrem v *Divotvorném hrnci* a tréma se najednou vrátila. Ale díky téhle hostovačce, za kterou jsem moc ráda, jsem se poznala s novými lidmi a se skvělým člověkem a režisérem Lumírem Olšovským.

Ráda navštěvuješ severské země, zaslechla jsem, že tam máš rodinné kořeny?
Miluji cestování. A je pravda, že mám v Norsku rodinu. Stalo se to tak, že v roce 1948 strýc mého otce ve svých osmnácti letech emigroval. Utekl před komunismem se svým o dva roky starším kamarádem do Německa a tam v lágru čekali na loď do Austrálie. Vzhledem ke špatné situaci ve sběrném táboře, hlavně z důvodu velkého hladu, se rozhodli, že odjedou první lodí, která přijede pro uprchlíky. Tak se dostal do Norska, kde se usadil a založil velký klan Belasků. Norsko je opravdu krásná a čistá země, byla jsem tam několikrát, ráda bych se tam zase vrátila a ještě jej více poznala.

Které město by sis, kdyby záleželo jen na tvé svobodné vůli, vybrala k životu?
Nejradši bych pořád cestovala po celém světě. Prioritou je pro mě místo, kde je čistý vzduch. Situace v Ostravě mě dost trápí. Snažím se proto bojovat za vzduch na Ostravsku, ale to je doslova boj s větrnými mlýny... Hrozně mě to štve. Pokud máte chuť s tím také něco udělat, můžete se více dovědět například na www.cistenebe.cz. PROSÍM, NENECHME SI TO LÍBIT!!!

Jsi mladá, atraktivní žena, ještě ke všemu herečka, jak by měl vypadat tvůj ideální protějšek?
Zdravím Jirku Sedláčka a Vladimíra Poláka.

Prozradíš nám svůj herecký vzor?
Žádný nemám. Obdivuji a mám ráda spoustu herců a hereček. Johny Depp.

Jaká si myslíš, že je tvá nejhorší vlastnost?
Klasická odpověď: na to se musíš zeptat mých blízkých nebo přátel.

Čím bys chtěla být v příštím životě?
Důležité je žít tady a teď a být šťastná.

Díky za rozhovor.
Uff. (*kš*)

Velkolepost vyvolených (2011) – Andrea Mohylová (Slečna Marwoodová), Lada Bělašková (Slečna Millamantová) a Miroslava Georgievová (Reydillová) *Foto Radovan Šťastný*

KDYŽ SE DAŘÍ – HORA POŽEHNÁNÍ, KDYŽ SE NEDAŘÍ – ČERT ABY HO VZAL!!!

Tak se také Veronika Forejtová vyjádřila o herectví, o vysněném a opěvovaném povolání, ale i proklínaném umění, které (slovy Shakespeara) vždy nastavovalo době své lichotivé i nelichotivé zrcadlo.
Veronika Forejtová je bezesporu jednou z největších činoherních hereček, které Ostrava zažila za poslední desetiletí. Její umění zahrnuje protikladné herecké postavy, od jadrných služek a bezdomovkyň po vznešené královny a matky. Umí vás rozesmát i rozplakat, jemné psychologické nuance dokáže střihem proměnit do kabaretního výstupu. Nechybí jí to, co divadelníci nazývají charismatem, totiž ovládnutí *prázdného prostoru* a zázračný okamžik tvoření. V lednu oslaví významné životní jubileum, ale jak sama říká, není to žádný zásadní věk a do „hereckého důchodu" se tedy, doufejme, nechystá.

Návštěva staré dámy (1998) Veronika Forejtová (Claire Zachanassisová) *Foto Josef Hradil*

Krvavá svatba (2002) – Veronika Forejtová (Matka) a Gabriela Mikulková (Nevěsta) *Foto Josef Hradil*

Za všechny její nezapomenutelné role připomeňme Erži Orbánovou (*Kočičí hra*), Goldu (*Šumař na střeše*) nebo Matku (*Krvavá svatba*). Další velké „matky" ztvárnila v hrách K. Čapka nebo J. A. Pitínského. Ráda hraje Paní Smrt v dnes už kultovní inscenaci činohry *Můj boj*, nepřehlédnutelná byla její Enid (*Ostatní světy*), Slečna Shepherdová (*Lady z karavanu*) a řada dalších. V současné době zkouší Paní Higginsovou v připravované inscenaci *Pygmalion*.

Ohlížíte se někdy zpátky a rekapitulujete svou kariéru, svůj život?
Ne, neohlížím a nic nehodnotím. Všechno, co se stalo, se stát mělo a i když někdy něco bolelo, patřilo to ke mně. Všechna ta prožitá období šťastná i ta méně šťastná. Díky nim jsem taková, jaká jsem. A byl to KRÁSNÝ ŽIVOT.

Jak se to stane, že se člověk ocitne v souboru činohry Národního divadla moravskoslezského?
To se musí počkat, až začne šéfovat souboru šéf, který má odvahu angažovat herečku, o které se ví, že bude štikou v rybníku. Tím šéfem byl tenkrát pan Stanislav Šárský.

Prozradíte nám, co bylo pro Vás v životě největší změnou?
Největší změna, která mě potkala, byla ztráta mého muže pana Forejta. Změna, která se změnit nedá. A jiná největší změna? Ta mě, doufám, teprve čeká – sedmdesátka přece není žádný zásadní věk. *(smích)*

Co pro Vás znamená Ostrava?
V Ostravě se mi žije někdy dobře, někdy špatně, někdy vesele, někdy smutně. To záleží na mně. A pracuje se mi tu, zaplať Bůh, pracovně. A co pro mě Ostrava znamená? Všechno, co pro mě má smysl, všechno, co za něco stojí. Mám Ostravu ráda a ona mi oplácí stejným. Dík jí za to.

Je o Vás známo, že máte v oblibě různé druhy divadla, míním tím hudbu, tanec. Sama disponujete vlohami pro tyto múzy. Která z nich je Vašemu srdci nejbližší?
Kdyby se po mně chtělo pořadí, tak na prvním místě by stál balet, na druhém místě opět balet, na třetím místě je hudba – opera a na čtvrtém se krčí Popelka – činohra. Jenže z Popelky se nakonec stane královna, a tak to bylo i v mém případě a v mém pořadí.

Když zkoušíte roli, co je pro Vás v danou chvíli důležité? Jak probíhá ideální zkoušení?
Ideální zkoušení je takové zkoušení, kdy si s nikým nepřekážíte a vy i ti druzí jste ochotni a schopni se vedle sebe snést. A z toho jasně vyplývá, že ideální zkoušení neexistuje – pro mne. Teď jsem si dovolila humor.

Jak relaxujete?
Moc to neumím.

Vaše herecká zkušenost je velmi bohatá. Co byste poradila začínajícím herečkám – jak hrát královnu? Jak hrát „hajzlbábu"?
To je velice jednoduché. Královnu hrát jako „hajzlbábu" a „hajzlbábu" jako královnu. Ono to totiž tak je. V každé je něco z obou. A pak jsou obě postavy živé a pravdivé.

Čeho si na herectví ceníte nejvíce? Je to pro vás spíš požehnané nebo prokleté povolání?
Jsem generace, která dělala divadlo pro diváka, aby ho buď rozesmála, nebo rozplakala, aby se divák potkal s něčím hezčím, než je jeho všední život, aby se to, co večer v divadle viděl a slyšel, pokusil vidět a slyšet i druhý den. Divadlo plné vulgarismů, sprostoty, nechutností a šokujícího vidění nevídaného mi vadí. Nelíbí se mi, jako divák z hlediště pak odcházím a mám na to právo. Stejné právo ale mají modernističtí inscenátoři na své experimenty – pokud na ně budou mít v hledišti diváky. A jestli je to povolání požehnané nebo prokleté – asi jak kdy. Když se daří, hora požehnání, když se nedaří, čert aby ho vzal!!!

Strakonický dudák (2005) – Veronika Forejtová (Lesana) *Foto Josef Hradil*

Když se rozhlédnete po současném repertoáru Národního divadla moravskoslezského, která z jeho inscenací se Vám v současnosti zamlouvá nejvíce?
Je jich víc, a to napříč soubory, ale z činohry bych určitě zmínila *Můj boj*. Pak se vždycky těším na rozesmáté či spíše usmáté diváky na *Habaďúře* a s potěšením sleduji svých pět kolegů, s jakou brilancí zvládají své herecké, pěvecké a taneční party v inscenaci *Donaha!* Klobouk dolů.

Vím, že obdivujete tzv. „starou gardu" Národního divadla v Praze. Mohla byste být konkrétnější?
Odpověď se zasekne hned zpočátku, protože si nedovolím jmenovat někoho z nich až na druhém místě. Těm, kterým náleží titul „stará garda", patří můj obdiv a úcta od A do Z.

Co pro Vás znamenalo být po léta členkou činohry Národního divadla moravskoslezského? Jak vnímáte ono slovní spojení, fenomén, a vůbec celou instituci – Národní divadlo – v Ostravě?

Můj boj (2004) – Veronika Forejtová (Paní Smrt) *Foto Josef Hradil*

Královna Margot (2005) – Veronika Forejtová (Kateřina Medicejská) a Jan Hájek (Karel IX.) *Foto Josef Hradil*

Národní divadlo, oblastní divadlo a jiné názvy divadel jsou jen názvy, důležité je, aby byly divadlem. A je-li to historický název, jako v případě „Národního divadla" v Ostravě, potom proč ne. Historie se má, dokonce musí ctít. A angažmá v tomto divadle pro mě byla úúúúúžasná řada nádherných rolí a to je potěšení nad jiná potěšení.

Na kterou z Vašich rolí a na kterého režiséra vzpomínáte nejraději?
Ne každá velká či hlavní role musí být zrovna taky nejvýznamnější, nejoblíbenější. Bylo dost těch velkých, na které beze smutku šťastně zapomenu. Ale například již zmiňovaná Paní Smrt v *Mém boji*, to je od autora dárek pro herečku. Pitínského Matka, i když se nesetkala s jednoznačným diváckým přijetím, tak pro mne byla profesně velmi významná. *Kočičí hra*, *Harold a Maud*, ale to bych musela mít k dispozici celý časopis, co jich bylo. A jak je vidět, pan Juraj Deák má v mém výčtu hned tři inspirativní spolupráce, takže ukážu prstem na něj.

Jste respektována a obdivována publikem. Setkala jste se někdy s bizarní reakcí některého diváka?
Už je to dávno, kdy mi jeden divák psal nadšeně, jak jsem jedinečná v roli a inscenaci. Četla jsem zaujatě do místa, kde píše, o jakou postavu se jedná. Já v té inscenaci vůbec nehrála. S kým si mě pletl, jsem raději nezjišťovala.

Máte ještě nějaké sny, které čekají na naplnění?
Bez snů se nedá a nemá žít, jenže je to artikl křehký a musí se kolem něj chodit *po špičkách*, Kláro *Špičková*, aby se nezaplašil a neprobudil v nevhodný čas.

Věříte na osud?
Na horoskopy a podobné věci ne, ale na něco mezi nebem a zemí, co nedokážeme pojmenovat a naším rozumem chápat, ano. A to proto, že mohu vlastními zážitky doložit, že to je, že to existuje a nemá to nic společného ani s vírou ani s církví, prostě je cosi mezi nebem a zemí a je to k nám laskavé, provází nás to a opatruje.

(*kš*)

Sólo pro Veroniku Forejtovou
23. ledna 2012 v 18.30 hodin na jevišti Divadla Jiřího Myrona.
Oslavte jedinečné jubileum Veroniky Forejtové spolu s činohrou a jejími hosty.
Slavnostním večerem věnovaným této mimořádné herečce provází **Vladimír Polák** a **Pavlína Kafková.**

Nejstarší řemeslo (2007) – Veronika Forejtová (Mae) *Foto Josef Hradil*

Peter Weiss (1916–1982)

MARAT/SADE

Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázinec v Charentonu za řízení markýze de Sade

Politická groteska očima šílence

Režie:	**Janusz Klimsza**
Dramaturgie:	**Marek Pivovar**
Scéna:	**David Bazika**
Kostýmy:	**Eliška Zapletalová**
Hudba:	**Zbyhněv Siwek**
Choreografie:	**Kristýna Slezáková**

Osoby a obsazení:

Markýz de Sade	**Vladimír Čapka**
Jean Paul Marat	**František Strnad**
Charlotta Cordayová	**Petra Lorencová**
Vyvolávač	**Tomáš Jirman**
Simona Evrardová	**Anna Cónová**
Coulmier	**Miroslav Rataj**
Coulmierova žena	**Marie Logojdová**
Duperret	**František Večeřa**
a další	

Uvádíme 7. ledna a 10. a 14. února 2012 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

V listopadu uvedl soubor činohry Národního divadla moravskoslezského svou první premiéru sezóny – surovou komedii německého dramatika Petera Weisse *Marat/Sade*. Děj hry je zasazen do období těsně následujícím po Velké francouzské revoluci, vypráví přitom jednu z vrcholných událostí jejího průběhu – celý se otáčí okolo zavraždění radikálního revolucionáře Jeana Paula Marata roku 1793 tak, jak jej při své internaci v léčebně pro choromyslné zinscenoval markýz

Anna Cónová (Simona Evrardová) a František Strnad (Jean Paul Marat) *Foto Radovan Šťastný*

Petr Houska (Blázen), Vladimír Čapka (Markýz de Sade) a František Večeřa (Duperret) *Foto Radovan Šťastný*

Celková scéna *Foto Radovan Šťastný*

Anna Cónová (Simona Evrardová), František Strnad (Jean Paul Marat), Petra Lorencová (Charlotta Cordayová) a Vladimír Čapka (Markýz de Sade) *Foto Radovan Šťastný*

de Sade. Umístění hry do prostředí psychicky labilních jedinců dává jasně znát, že o neobvyklé a vypjaté situace na jevišti není vůbec nouze.

Síla inscenace nespočívá pouze ve vynikajících hereckých výkonech – jak píše Jiří P. Kříž, „*herecké výkony inscenaci zdobí*“ – ale je nepřehlédnutelná zejména díky svému nápaditému scénickému pojetí. Šéf výpravy Národního divadla moravskoslezského a autor scény **David Bazika** se nechal inspirovat barvami francouzské trikolory a za dominantu veškerého dění si zvolil vanu, v jejíž zakrvavené vodě revolucionář Marat (**František Strnad**) po celou dobu inscenace pobývá. Režie byla svěřena kmenovému režiséru souboru činohry **Januszi Klimszovi**, který o nově uvedeném titulu říká: „*Hra pracuje s jasnou metaforou, a to takovou, že svět je blázinec... a všichni jsme jakýmsi způsobem internováni v jeho společenských konvencích.*“ Téma, které Peter Weiss zpracovává, je tak současným divákům daleko bližší, než by se na první pohled mohlo zdát.

Tomáš Jirman (Vyvolávač), Vladimír Polák (Polpoch), David Viktora (Jacques Roux), Lada Bělašková (Kokol), František Strnad (Jean Paul Marat), Hana Fialová (Rossignol) a Jaroslav Rusnák (Cucurucu) *Foto Radovan Šťastný*

Tomáš Jirman (Vyvolávač) a Petra Lorencová (Charlotta Cordayová) *Foto Radovan Šťastný*

Jak nejnovější inscenaci komentuje její dramaturg **Marek Pivovar**, dává příležitost k hereckému projevu většině členů souboru činohry: „*Jeviště Divadla Jiřího Myrona je převelice zalidněno, kromě velké části činoherního souboru se na něm pohybuje také řada hostů.*“ Jednou z chovanek ústavu – ve hře pověřenou klíčovým aktem Maratova zabití – je také v roli Charlotty Corday čerstvá posila souboru **Petra Lorencová**.

Součástí hry jsou i písňové vstupy – autorem jejich hudby je skladatel **Zbyhněv Siwek**; hudební doprovod obstarávají na klavír **Jiří Šimáček**, na klarinet **David Schreiber** a na violoncello **Daniel Nosek**.

(*jh*)

DOPORUČUJEME

Nenechte si ujít výstavu s názvem „Divadelní šílenci objektivem Radovana Šťastného“, která uvedení inscenace doprovází. V nejbližší době, **13. ledna – 17. února 2012**, ji můžete zhlédnout v **Galerii Sokolská** (Sokolská 26, Ostrava).

OCENĚNÍ PRO ČINOHRU

11. 11. 2011 na 11. ročníku Festivalu divadel Moravy a Slezska v Českém Těšíně sehrála činohra Národního divadla moravskoslezského představení inscenace *Moskva → Petušky*. A dopadlo to ne na 11, ale na 1! Získali jsme **Cenu za nejlepší inscenaci**. Dík patří nejen hercům, kteří dokázali vyburcovat z letargie v pozdních nočních hodinách náročným festivalovým programem zemdlené publikum, ale též technice, která se musela dvakrát popasovat s výpadkem světel (hrálo se v netradičním prostoru divadelní „malírny“, kde elektrická síť na velkou zátěž není tak úplně připravena). V obou případech se podařilo vše opravit a odbornou porotu ani publikum tyto události nedokázaly vykolejit a představení odměnili dlouhým potleskem. Činoherci teď chroupají vitamíny z velkého kornoutu, který obdrželi jako cenu. (*piv*)

Ředitel Těšínského divadla Karol Suszka předává Cenu za nejlepší inscenaci
Foto archiv Těšínského divadla

JAKÝ BYL OST-RA-VAR?

Patnáctý ročník festivalu OST-RA-VAR je minulostí. Co přinesl? Především vyrovnanost: všechny inscenace slavily u obecenstva úspěch, a pokud už někdo některou z nich kritizoval, vždy se našel někdo další, kdo se jí naopak zastal. Podobně vyrovnané byly letos i hodnotící semináře.

Potěšila nás také stoupající úroveň obou médií, která o přehlídce referovala, tištěného zpravodaje i jeho video „kolegy“. Přesvědčit se o tom můžete na internetových stránkách našeho divadla.

Dlouholetý moderátor seminářů Jiří Štefanides z Olomouce nás požádal o „odchod do výslužby“. Poděkovali jsme mu za vše, co pro festival udělal, a nyní hledáme náhradu. Nebude to snadné.

Festival je nesoutěžní, ostravská divadla nejsou ve vztahu konfrontačním, ale partnerském. Redakce tištěného zpravodaje si však svou soutěž vymyslela a díky sponzorskému Divadelnímu ústavu také rozdala ceny. Na prvním místě tak u diváků skončila inscenace *Rodinná slavnost* Divadla Petra Bezruče v režii **Martina Františáka**.

Jan Fišar a Tomáš Jirman ve festivalovém představení inscenace Moskva → Petušky v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona
Foto Vojtěch Bartek

V diváckém hlasování slavilo velký úspěch také Národní divadlo moravskoslezské: především s inscenacemi *Amadeus* (cena za nejlepší mužský herecký výkon pro **Igora Orozoviče** v titulní roli) a *Cenci* (cena za nejlepší scénu pro **Tomáše Cillera**, nejlepší kostýmy pro **Hanu Holcmanovou** a nejlepší hudbu pro **Jozefa Vlka**). Cenu za nejlepší ženský herecký výkon obdržela **Tereza Dočkalová** z Komorní scény Aréna za ztvárnění Mitzi v inscenaci *Jubileum*, na druhém a třetím místě se pak umístila **Andrea Mohylová** za roli Konstance v inscenaci *Amadeus* a za ztvárnění Beatrice v inscenaci *Cenci*.

Debata o tom, zda je lepší pořádat festival, a jednou do roka tak přilákat do Ostravy elitu české divadelní kritiky, nebo přehlídku zrušit a riskovat, že během sezóny nepřijede téměř nikdo, neustává. I proto počítáme napřesrok s pokračováním šestnáctým, opět na přelomu listopadu a prosince.

Dlouholetá dramaturgyně pražského Národního divadla Johana Kudláčková byla tak fascinována „Biblí všech alkoholiků“, inscenací *Moskva → Petušky*, že opakovaně žádala inscenátory, aby jí vysvětlili, jak se jim to mohlo tak podařit. Něco jsme jí vysvětlili, ale to hlavní zatajili. Jsme skromní a také nevidíme důvod, proč komukoli poskytovat své „know-how“.

(*piv*)

INZERCE

Mediální partner inscenace *Pygmalion*

balet

Premiéry v sezóně 2011/2012

Giuseppe Verdi (1813–1901)
DÁMA S KAMÉLIEMI
Choreografie a režie: Allen Yu
Dirigent: Jan Šrubař
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Eva Kotková
Premiéra 10. listopadu 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Armand Amar (1953)
PADAJÍCÍ ANDĚLÉ (Divine. L'enfant criminel)
Choreografie, režie a scéna: Philippe Talard
Premiéra 22. března 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Guiseppe Verdi – DÁMA S KAMÉLIEMI
Chiara Lo Piparo (Piková dáma) a Filip Staněk (Žolík)
Foto Martin Popelář

Balet NDM je na Facebooku:
BALET NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

SLOVO ŠÉFA BALETU

Dámy a pánové, vážení příznivci baletního umění,

blíží se konec roku 2011 (mnozí z Vás budou dokonce toto číslo časopisu Národního divadla moravskoslezského číst až v roce novém) a náš baletní soubor má za sebou první premiéru sezóny. Jsem nesmírně rád, že *Dáma s kaméliemi* na Verdiho hudbu získala tak příznivý divácký ohlas; protože právě pro Vás, naše publikum, děláme svoji práci. A když cítíme, že jste spokojeni – tak jsem to alespoň při premiérách i reprízách *Dámy s kaméliemi* vnímal – můžeme mít pocit, že to, co děláme, děláme dobře.

Těší mě, že jsme Vám mohli nabídnout klasický titul v „novém hávu" a zároveň tím obohatit sami sebe. Každá dobrá inscenace by totiž měla fungovat jak navenek – směrem k divákům – tak také „dovnitř", tj. umělecky posunout dále celý soubor. S tímto záměrem jsem titul *Dáma s kaméliemi* vybíral a jsem moc rád, že se naplnil. Je výborné, že tanečníci prošli díky inscenaci a setkání s choreografem Allenem Yu jakousi neoklasickou očistou – jsem přesvědčen, že každý baletní soubor našeho typu (tedy zaměřený jak klasicky, tak na současný tanec) potřebuje pravidelnou „obnovu" v klasické a neoklasické technice i výrazu. Opět se potvrdila známá pravda, že každý z nás se kdykoli může naučit něco nového, není-li uzavřen dalšímu růstu. Navíc jsme i my jako tanečníci prostřednictvím premiéry *Dámy s kaméliemi* důstojně ukončili rok připomenutí výročí Verdiho úmrtí.

Jsem také velmi rád, že můžeme i letos přispět k Vaší vánoční náladě. Já osobně se na Vánoce každý rok těším a snažím se nepodléhat modernímu trendu, který z Vánoc udělal další stresovou záležitost našeho života. Vánoce mají být symbolem radosti, pohody a naděje, jejich prostřednictvím obnovujeme svou víru – a nemusí jít jen o víru spojenou s církví. A divadlo, o tom jsem přesvědčen, je jakousi „kapličkou", v níž každý příchozí může svou víru a naději získat, povzbudit i obnovit. Třeba prostřednictvím naší inscenace *Louskáčka*, která je určena dětem i dospělým; těm prvním dává víru ve vítězství dobra, těm starším pak naději na návrat ztracené lásky.

Zároveň se vstupem do nového roku se také přibližujeme k naší březnové premiéře *Padajících andělů*. Přiznávám, že jsem jistý čas zvažoval, máme-li nabídnout publiku příběhy lidí vyloučených ze společnosti. Sám ctím skutečnost, že divadlo slouží především k pobavení diváků – ale zároveň jsem přesvědčen, že by mělo plnit i funkci výchovnou a kritickou. Primárně vždy budu trvat na tom, abychom nabízeli divákům krásu, pohodu a pozitivní emoce; ale stojím si také za tím, že divadlo má zároveň reflektovat i stinné stránky našich životů a současného světa. Kdo jiný než divadelníci a novináři mají možnost a povinnost poukazovat na chyby, jichž se jako jednotlivci i společnost dopouštíme. Samozřejmě vím, že „lidé to neradi slyší a mají negativních zpráv už dost" – a my určitě nechceme publikum odrazovat od návštěvy divadla. Přesto věřím, že inscenací *Padajících andělů* můžeme přinést mnoho pozitivního: ať už divákům, kterým nabídneme jiný pohled na taneční divadlo i duši „padajících andělů" (tj. lidí vyloučených ze společnosti), nebo samotným „andělům", jimž právě prostřednictvím divadla, umění a krásy můžeme ukázat naději na lepší život. Proto jsem také akceptoval záměr autora inscenace, francouzského choreografa Philippa Talarda, vytvořit na základě díla Jeana Geneta tzv. tanztheater – tedy syntetické divadlo, v němž budou účinkovat tanečníci, zpěváci, činoherci, cirkusoví umělci i členové vyloučených komunit. Právě k zajištění jejich účasti na tomto projektu směřovala naše první návštěva věznice v Ostravě-Heřmanicích.

Věřím, že Vy – naši diváci – oceníte snahu baletu Národního divadla moravskoslezského nepodlehnout době nabité negativismem a budete se s námi rádi vydávat jak na cesty za krásou, půvabem a klasikou (například v *Louskáčkovi* či *Dámě s kaméliemi*), tak prostřednictvím *Padajících andělů* i na cesty za hledáním toho lepšího v nás, té „božské jiskry", která je bezpochyby v každém člověku – i v tom, který se něčím provinil.

Těším se na tyto cesty spolu s Vámi a přeji Vám dobrý rok 2012.

Igor Vejsada
šéf baletu NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR BALETU NDM (LEDEN – ČERVEN 2012)

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)
LOUSKÁČEK
Klasický balet o dvou dějstvích z roku 1892
Choreografie: William Fomin;
dirigent: Jan Chalupecký; scéna: David Bazika;
kostýmy: Eliška Zapletalová
Uvádíme 7. a 8. ledna a 19. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Bogdan Pawłowski (1945) – Witold Borkowski (1919–1995)
SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ
Klasická baletní pohádka
Choreografie: Igor Vejsada;
scéna a kostýmy: Alexander Babraj
Uvádíme 22. ledna 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)
SPÍCÍ KRASAVICE (ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA)
Baletní pohádka nejen pro děti o princezně, která se píchne o růži a na dlouhý čas spolu s celým královstvím usne.
Choreografie: Lillia Pártay;
dirigent: Tomáš Brauner; scéna: Milan Ferenčík;
kostýmy: Eliška Zapletalová
Nejbližší představení uvádíme v květnu 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Petr Iljič Čajkovskij – LOUSKÁČEK
Olga Borisová-Pračiková (Máša) a Lukáš Lepold (Louskáček) *Foto Martin Popelář*

PŘIPRAVUJEME

Philippe Talard – Armand Amar
PADAJÍCÍ ANDĚLÉ

Premiéry 22. a 24. března 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Věříte na osud nebo zastáváte názor, že každý má právo volby? Co děti, kterých se zřekly jejich matky, jaké mají šance v životě obstát? Co lidé, kteří udělali chybu, ale chtějí se polepšit, neodmítneme je? Motají se stále v kruhu, ze kterého by chtěli ven, ale nevědí jak.

Tato těžká témata si vzal za námět další premiéry baletu Národního divadla moravskoslezského **Philippe Talard**. Témata opravdu nelehká, která nám kladou celou řadu otázek a nutí nás k zamyšlení. Autorem hudby je francouzský skladatel **Armand Amar**, který má na svém kontě hudbu k celé řadě filmů (film *The Concert* získal francouzského Césara v kategorii Nejlepší soundtrack roku 2009).

Padající andělé budou multižánrovou inscenací, ve které nebudou chybět herci, cirkusoví umělci, zpěváci a samozřejmě naši tanečníci. Těšit se můžete například na **Olgu Borisovou-Pračikovou**, **Barboru Kaufmannovou**, **Lucii Skálovou**, **Rodiona Zelenkova** nebo **Jana Krejčíře**. Herecký ch rolí se zhostí **Pavlína Kafková** a **Petr Sýkora**, inscenaci také ozvláštní **Cirkus trochu jinak**.

Někdy stačí jedna chyba, která naprosto změní Váš život, jedna sekunda, která už nejde vrátit. Nemůže se to stát každému z nás?

(*ap*)

Ze zkoušky *Foto Vojtěch Bartek*

Ze zkoušky *Foto Vojtěch Bartek*

REPORTÁŽ Z VĚZNICE HEŘMANICE

Baletní premiéra *Padající andělé* je inspirována dílem a osobností **Jeana Geneta** a má být poctou *„všem dětem narozeným neznámé matce a neznámému otci, těm bez domova, těm, které byly opuštěny nebo odmítnuty společností, těm potulujícím se životem"*. Autorem baletu je francouzský choreograf **Phillippe Talard,** který do něj touží zakomponovat zpěv odsouzených mužů z ostravské věznice. O možné spolupráci jsme se přišli dohodnout ve čtvrtek 17. listopadu 2011, kdy se ve věznici konal koncert **Janáčkova komorního orchestru.** Speciálním hostem neobvyklé akce byl i vězeňský sbor **Heřmánek,** který už téměř 17 let vede pan Václav Curylo. Zaměstnance vězeňské služby a zároveň sbormistra jsme proto vyzpovídali:

Jak obtížné je získat ve vězení nové členy sboru a jak často s nimi zkoušíte?
Ve vězení je ta kvalita kolísavá. Bereme v podstatě každého, kdo se přihlásí, s tím, že když zjistím, že na to po umělecké stránce nemá, tak se slušně rozloučíme. Zkoušíme jednou za 14 dní dvě hodiny.

Jaký repertoár pro ně vybíráte?
Devadesát procent sboru jsou Romové, takže máme hodně romský repertoár. Děláme ale i vážnou muziku a upravujeme i různé folkové věci. Snažím se to dělat tak, aby to bylo co nejpestřejší a co nejzajímavější pro odsouzené i pro mě a vzájemně nás to obohatilo.

Jak často vystupujete?
Tak dvakrát, třikrát do roka. Zpíváme pro návštěvy, pro rodinné příslušníky odsouzených.

Co říkáte na to, že by s vámi chtěl spolupracovat francouzský choreograf?
Byl jsem strašně překvapený. Uvidíme, jestli to dopadne.

Foto Martin Popelář

Philippe Talard má se spoluprací s vězeňskými zařízeními zkušenost ze zahraničí, kde už podobné projekty realizoval. Pokud se s ředitelem Věznice Heřmanice panem Petrem Kadlecem domluví, nazpívají členové Heřmánku pro *Padající anděly* tři písně a někteří z nich si v představeních inscenace i zahrají. Národní divadlo moravskoslezské na oplátku odehraje v březnu zkrácenou verzi baletu přímo ve věznici. Doufáme, že společně připravíme pro diváky neobvyklý a zajímavý projekt.

(*lu*)

Barbora Kaufmannová (Marguerite) a Michał Lewandowski (Armand) *Foto Martin Popelář*

Giuseppe Verdi (1813–1901)

DÁMA S KAMÉLIEMI

Neoklasický balet o třech jednáních

Choreografie a režie: **Allen Yu**
Dirigent: **Jan Šrubař**
Scéna: **David Bazika**
Kostýmy: **Eva Kotková**

Osoby a obsazení:

Marguerite Gautier **Olga Borisová-Pračiková / Barbora Kaufmannová / Nikola Márová**
Armand Duval **Jan Krejčíř / Michał Lewandowski / Michal Štípa**
Baron **Po-Ju Lin / Goh Shibata / Rodion Zelenkov**
Nanina **Yu Iizuka / Markéta Pospíšilová**
George Duval **Jan Kolda / Igor Vejsada**
a další

Dále účinkuje sbor baletu NDM; hraje orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.
Uvádíme 20. a 29. ledna a 8., 23. a 25. února 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Úspěšné premiéry a několik repríz má za sebou první baletní premiéra sezóny, *Dáma s kaméliemi* na hudbu Giuseppe Verdiho v choreografii a režii **Allena Yu**.

Autorský titul uvedlo Národní divadlo moravskoslezské v české premiéře, čímž se ostravskému baletu povedl husarský kousek: není právě obvyklé, aby tanečníci přispěli k připomenutí výročí operního skladatele, zvlášť když ten (v tomto případě Giuseppe Verdi) žádný balet nesložil. *„Jsem ale přesvědčen o tom, že kdyby se Verdi narodil dříve a zažil vrchol éry velkých romantických baletů, určitě by balet složil. Je to zcela jasně poznat z tanečních čísel v jeho operách,“* říká šéf baletu Národního divadla moravskoslezského **Igor Vejsada**.

Dáma s kaméliemi tchajwanského choreografa **Allena Yu** zazněla zatím pouze v Německu, Austrálii a na Tchaj-wanu. Ve světě baletu se jedná o původní verzi známého příběhu – existují totiž stejnojmenné baletní tituly, které používají jako podklad Lisztovu hudbu, dílo Fryderyka Chopina nebo upravenou partituru Verdiho *Traviaty*. *Dáma s kaméliemi* uváděná v Ostravě je originální hudební koláží z celkem devíti Verdiho oper: *Oberta, Macbetha, Jeruzaléma, Trubadúra, Traviaty, Sicilských nešporů, Simona Boccanegry, Maškarního plesu* a *Síly osudu*. V Národním divadle moravskoslezském její autorskou partituru nastudoval s orchestrem opery dirigent **Jan Šrubař**. Přestože pro něj *Dáma s kaméliemi* není ani zdaleka prvním setkáním s hudbou Giuseppe Verdiho a také v baletním žánru se jako dirigent nepohybuje poprvé, hned z několika důvodů pro něj práce na tomto titulu mohla být profesionálně hodně zajímavá.

Barbora Kaufmannová (Marguerite) a Michał Lewandowski (Armand) *Foto Martin Popelář*

Jan Krejčíř (Armand), Olga Borisová-Pračiková (Marguerite), Po-Ju Lin (Baron), Vladimír Vašků (Žolík) a sbor baletu NDM *Foto Martin Popelář*

Dirigovat v jednom večeru v divadle, nikoli na koncertě, hned devět Verdiho oper najednou – to se povede málokterému dirigentovi. Jaký je to pocit?

Jan Šrubař: Pokud uvádíte v život hudební odkaz skladatele takového významu, jakým se honosí Giuseppe Verdi, je to vždy pocit velmi příjemný. A skutečnost, že balet *Dáma s kaméliemi* tvoří vybrané pasáže z jeho devíti oper, umocňuje tento pocit možností sledovat ve zkratce tvůrčí vývoj skladatele od prvních prací až k operám, bez kterých si dnešní operní praxi nedovedeme představit.

Jsou v partituře Dámy s kaméliemi některé pasáže, se kterými jste se dosud ani jako operní dirigent nesetkal?

JŠ: Určitě ano. Některé z vybraných oper jsem měl tu čest dirigovat, jiné jsem poznal zprostředkovaně, ale s ranými operami, jako je *Oberto* či *Jeruzalém*, jsem se dosud nesetkal ani jako posluchač. Je to rozhodně inspirativní setkání dokumentující více než padesátiletý tvůrčí vývoj operního skladatele, završený skvostným *Falstaffem.*

(*pb*)

Sborová scéna – 1. dějství *Foto Martin Popelář*

Jan Krejčíř (Armand) a Olga Borisová-Pračiková (Marguerite) *Foto Martin Popelář*

Dlouholetý sólista baletu Národního divadla moravskoslezského Rodion Zelenkov ztvárnil v nejnovější premiéře, *Dámě s kaméliemi*, roli Barona. Úloha soka Armanda Duvala tak přibyla do sbírky jeho výrazných charakterních rolí (např. *Karenin – Anna Karenina*, Arbenin – *Maškaráda* nebo Merkucio – *Romeo a Julie*). Rodion Zelenkov pochází z Ukrajiny, vystudoval balet na konzervatoři v Kyjevě a v tamějším divadle začínal svou profesionální kariéru. V roce 1993 přišel do České republiky a od roku 1995 je sólistou ostravského baletu. Což znamená, že loni oslavil patnáct let v angažmá Národního divadla moravskoslezského, které mu až do dnešních dní přineslo na tři desítky sólových rolí – nejen těch klasických (mj. Basil – *Don Quijote*, *Louskáček*, Siegfried – *Labutí jezero*), ale i moderních (např. Jim Morrison – *The Doors*, Mordechaj, Starý Žid – *Purim*, Kníže – *Spor*). V Ostravě se totiž záhy po svém příchodu poprvé profesionálně setkal se současným tancem...

Máte z Kyjeva klasické baletní vzdělání. Jak jste se vyrovnával se svými prvními úkoly v oboru současného tance?

Musím se přiznat, že těžko. Alespoň zpočátku. Když nastoupil pan šéf Vejsada, který tady začal dělat kromě klasiky i modernu, musel jsem se v podstatě učit „za pochodu“. A učil jsem se hlavně od něho, protože on sám je výborný tanečník, takže jsem de facto „opisoval“. Nebylo to jednoduché, občas to i „dřelo“ – i když spíš vnitřně, jako každé setkání s něčím úplně novým. A vlastně se učím pořád, jsem takový věčný student. Nejen v moderně, ale vůbec v našem oboru se každý stále učí, jinak to nejde – jakmile si člověk řekne, že všechno umí, v tu chvíli prakticky končí. Pracujeme s tělem a motorika je velmi složitá věc, úzce spojená s psychikou. Současný tanec je obor, který se pořád rozvíjí, je živý, neustále nás něčím překvapuje a v podstatě nevíme, kde jsou hranice – protože vlastně nejsou. Takže to ani jinak nejde než se pořád pokorně učit.

Co pro vás bylo těžší – zvládnout současný tanec technicky nebo výrazově?

Ono se to nedá moc oddělovat. Každý je samozřejmě jiný – já jsem zvyklý se učit nejprve kroky, technicky – a pak na to vážu výraz. To je vlastně škola klasického tance, kterou mám, a stejně postupuju i v moderně. Když zvládnu věci technicky, pak nad to můžu dát nástavbu výrazu, té samotné podstaty. Alespoň u mě je to takhle, ale jak říkám, každý je jiný.

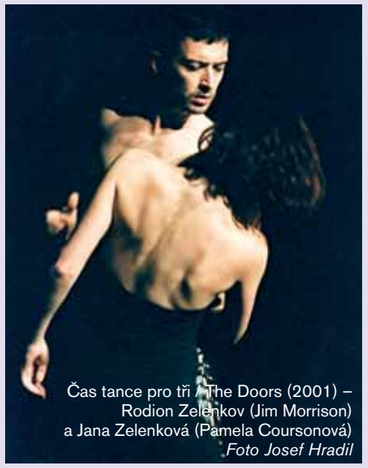

Čas tance pro tři / The Doors (2001) – Rodion Zelenkov (Jim Morrison) a Jana Zelenková (Pamela Coursonová)
Foto Josef Hradil

Vždy jste tvrdil, že Vaší doménou je klasický balet a všichni se Vás na oblíbené role v tomto oboru ptají. Ale existuje některá z těch „moderních“, která se Vám zaryla pod kůži?

Možná bych vás trochu poopravil. Tvrdil jsem to dříve a souviselo to samozřejmě s tím, že jsem vyrůstal na klasickém tanci, který mi šel líp – a každý většinou dělá to, co mu jde líp. Setkáním s panem Vejsadou jsem získal další pohled na tanec. Vryla se mi do paměti třeba inscenace *The Doors*, kde jsem ztvárňoval Jima Morrisona. Zároveň přitom byly na repertoáru takové tituly jako *Don Quijote* – takže se mi stalo, že jsem jeden den tančil Jima Morrisona a ob den třeba Basila v *Quijotovi*. Samozřejmě, není to vůbec lehké obojí víceméně zároveň zvládnout, každý se s tím nějak po svém pere, vlastně jde o úplně jiný pohyb, princip – ale nemůžu tvrdit, že by mi jedna z těch rolí „překážela“ při ztvárňování té druhé. Pochopitelně nevím, jak to vypadalo zvenku, to neumím posoudit. Byla to zajímavá zkušenost – seznamoval jsem se zároveň s několika novými věcmi najednou – s hudbou, choreografií, Morrisonovou biografií, kterou jsem tehdy četl; kromě jiného se mi během studia inscenace zalíbily písně The Doors. Morrisonův příběh je hodně silný, byl to vlastně dějový balet, který opisoval linku jeho života a dalo se tam opřít nejenom o pohybovou stránku, ale hodně i o tu vnitřní.

Dáma s kaméliemi (2011) – Barbora Kaufmannová (Marguerite) a Rodion Zelenkov (Baron)
Foto Martin Popelář

Prošel jste ve svém profesionálním životě vše – prvooborové lyrické role nejčistší klasiky, charakterní role i úlohy komické. Která poloha je vám nejbližší osobně – a která tanečně? Nebo se to shoduje?

Ne, neshoduje. Já jsem se nikdy necítil být „princem“. Budeme-li posuzovat měřítkem „jak by to mělo vypadat“, tak klasickým vzorem prince je Michal Štípa, který u nás hostuje. Když se podíváte na mě, já princ nejsem. Z těch takzvaných prvních partů, které mně tanečně sedí, to byl především Basil v *Quijotovi* – není to sice čistá klasika, je to taky hodně záležitost charakterní, ale tam se cítím doma.

Dost jsem se kdysi „pral“ s jednou prvooborovou rolí, dnes už na to vzpomínám v dobrém, a to byl *Duch růže*. Za tímhle baletem stojí velká tradice, je to role, kterou tančil Nižinskij, „bůh baletu“, a role byla pro něj postavena. Spojovala se v ní na jedné straně technika a na druhé plastičnost výrazu – tedy ne jistá strohost, na kterou jsme z klasiky zvyklí a která i mně je bližší. Duch růže není čistě mužský charakter, musí tam být určitá míra jakési „zženštilosti“, jemnosti... a to mi není tak úplně vlastní. Ostatně choreograf, který mě vybral do alternace s Richardem Kročilem, mi to sám řekl: „Tohle je úkol, se kterým se musíš poprat.“

A co další role prvního oboru – Louskáček, Siegfried?

Louskáček, v tom předposledním nastudování, se mi dělal dobře; možná proto, že má dvě polohy, nejen tu princovskou. *Labutí jezero* pro mě bylo těžší – Siegfried je jedna z nejtěžších rolí oboru i kvůli tomu, že de facto čtyři jednání nesejde z jeviště. Když se řekne *Labutí jezero*, každému se vybaví Odetta/Odilie – ale ten, kdo nese celý příběh a celým příběhem vlastně bez oddechu prochází, je právě princ. Siegfried sice nemusí zvládat technicky úplně nejnáročnější prvky, „stačí“ umět čistě akademicky některé klasické záležitosti – ale spíše se musí tato role naplnit jako image. Já nejsem vysoký tanečník, nemám na prince správnou vizáž, takže jsem to musel dohánět precizní technikou. Asi i z toho důvodu se osobně líp cítím v charakterních rolích. Třeba Merkucio – ten mi hodně seděl i vnitřně, chápal jsem ho, rozuměl mu.

A role komické?

No... jak bych to řekl... V českých dějinách byl jeden slavný herec, Jindřich Mošna. Četl jsem jeho biografii. To byl příklad komika, který se celý život cítil předurčený pro lyrické a dramatické role, ale narodil se komikem. Myslím, že komické role jsou na ztvárnění těžší než ty dramatické. Vlastně nevím, jestli jsem v komických rolích opravdu komický. Já se tak necítím. U Šmudly ve *Sněhurce* mi moc pomohla dcera, která v době, kdy jsme to studovali, byla roční miminko. Musím se přiznat, že jsem se ani moc nedíval na film, stačilo mi pozorovat její pohyby, být s ní – a nějak se to do mě

Romeo a Julie (2007) – Uladzimir Ivanov (Tybalt), Rodion Zelenkov (Merkucio) a sbor baletu NDM
Foto Josef Hradil

dostalo samo. Ale že bych se sám cítil jako komik… to necítím.

Sólista v klasickém baletu musí být nejen výborný tanečník, ale také spolehlivý partner. Vy vyučujete externě na konzervatoři tanec s partnerem. Technické finesy a pravidla lze určitě předat – ale co spolehlivost? Dá se něco takového naučit nebo souvisí spolehlivost na jevišti s tou osobní?

To i to je pravda. Samozřejmě, jsou určité zásady, zákony, které jsou dané. Tanec s partnerem vychází stoprocentně z klasického tance. Pokud partner technicky zvládá klasický tanec, měl by se umět ztotožnit s partnerkou – protože ve chvíli, kdy zná technické provedení jednotlivých prvků, ví, jak a v čem jí může pomoct. Je fakt, že málokterý tanečník se opravdu umí vcítit do partnerky. Říkám vždycky studentům: Musíš vědět, co v té chvíli dělá tvoje partnerka – a když to víš, budeš taky vědět, co máš dělat ty a jak jí pomoct. Mimo to jsou pochopitelně čistě technické věci – jak držet, jak zvedat, to se dá naučit. I když já nemám rád tenhle výraz – „učit“. Podle mě tanečníka nemůžete učit, tanečníka musíte vychovávat. Vychovat v něm vztah k umění, tanci, určitou disciplínu, koncentraci a estetické cítění. To všechno je komplex, který se nedá naučit – ale můžete díky předávání těchto věcí z člověka *vychovat* tanečníka. A právě tak se snažím kluky na konzervatoři vychovat k tomu, jak být pozorný a spolehlivý partner, „pohodlný“ pro partnerku.

Učíte jenom chlapce?

Ne, chlapce i dívky. Pro dívku je partneřina taky velice těžká – už jen psychologicky. Když tančí sólo, sama ovládá své tělo, má vlastní jistotu. Ve chvíli, kdy tam přibude „cizí element“, partner, musí se naučit s ním zacházet. Jak se postavit, jak a kam se odrazit, aby svému partnerovi pomohla. Můj šéf v Kyjevě mě kdysi učil, že neexistuje těžká partnerka; existuje partnerka, která umí – nebo která neumí. Dělám to tak, že nejdřív sám zvednu celý ročník, všechny dívky, což pro ně má hlavně psychologický efekt, protože každý se bojí výšky. Takže raději nejdříve každou zvednu sám a ony zjistí, že to jde, že je to bezpečné – a potom jsou schopné začít to zkoušet i s kluky, kteří to ještě úplně neumí...

Zvednout všechny dívky z ročníku – to máte docela slušný trénink místo posilovny.

Ona to není tak úplně posilovna, protože právě nejde o sílu. Říkám to i studentům: při zvedačkách se nepoužívá síla, ale technika. Už jenom proto, že pak má většinou i partner svoji variaci a nemůže mít odrovnané ruce a podobně. I dívka musí umět partnerovi při těchto prvcích pomoct. Zkrátka musejí umět *oba*. To je to, co studentům pořád opakuju: když se stane chyba, není to chyba jednoho nebo druhého, je to chyba obou. Partneřina je „padesát na padesát“ – není to tak, že si řeknu: ty uděláš svých šedesát procent a já svých čtyřicet. To opravdu ne.

Baron v Dámě s kaméliemi je další vaší výrazově zajímavou charakterní rolí – často musíte ve zkratce vyjádřit velké emocionální zlomy. Dá se také výraz v tanci naučit, nebo je spíše záležitostí dozrávání osobnosti a přibývajících jevištních zkušeností?

Dá se i „naučit“. Dám vám příklad. Já jsem už léta nepsal azbukou. Teď jsem se dostal do situace, kdy jsem musel – a nedokázal jsem to. Naskakovala mi do toho latinka, česká abeceda. A totéž je při motorice. Proto máme dennodenně tréninky, každý den zkoušíme, každý prvek se musí neustále opakovat, aby se dostal pod kůži. A když už tam je – což neznamená, že ho člověk definitivně umí, pořád musí opakovat, dolaďovat (a proto tvrdím, že jsme věční studenti) – pak se může věnovat hereckému projevu. V tom momentě už nemusím myslet na to, *co* dělám – myslí za mě moje tělo, které jsem to naučil – ale *proč* to dělám. V tu chvíli můžu hrát, dát nad techniku výraz, jaký chci a jaký je třeba – komický, dramatický, lyrický – jeden technický prvek se dá udělat mnoha způsoby. Proto potřebují mladí tanečníci co nejvíc „makat“, aby pak mohli *nad* techniku navázat výraz, samotnou roli.

Giselle (2009) – Rodion Zelenkov (Hilarion)
Foto Radovan Šťastný

Takže nejdříve technika, pak výraz?

Nejde to úplně oddělit, že nejdřív zvládnu techniku a potom už jen, bez technického opakování, pracuju na výrazu – ono to vlastně jde spolu, zároveň, a přitom v návaznosti. Je to, jako když stoupáte po schodišti nahoru, schod za schodem: technicky – umělecky – technicky – umělecky... Taková skládanka, která se skládá postupně. Ale teprve ve chvíli, kdy už nepřemýšlím předem, „co přijde teď“, můžu pracovat na výrazu. A ten výraz může být v té samé situaci různý – někdy zareaguju emočně silněji, na jiném představení to můžu minimalizovat do pouhého pohledu, který může být působivější než prudké gesto.

Ale kromě techniky a výrazu, víte, co je v baletu někdy nejtěžší? *Odchodit* celé představení. Obzvláště v lyrické roli, jako třeba v *Labutím jezeře*. Tohle naučit tanečníka je mnohem těžší než naučit technické prvky. Protože chůze v roli musí být *baletní* a zároveň *přirozená*.

Teď mě napadá, existuje vůbec v klasickém baletu něco jako improvizace – stane se, že tanečník zaimprovizuje?

Stane se to. Ovšem jen u tanečníků s větší praxí, se zkušenostmi. Není to improvizace toho druhu, že tanečník změní celou choreografii – ale například na konci variace se stane něco nečekaného, nějaké vyosení, nebo orchestr „zatáhne“ a ve chvíli, kdy měly být tři piruety, je hudby na pět. V tu chvíli se zkušený tanečník neplaší, ale prostě citlivě přidá nějaký prvek nebo na konci přejde plynule do jiné pózy. To vlastně je a není improvizace; spíš je to schopnost zareagovat na konkrétní situaci ve stylu konkrétního tance.

Vaše manželka je také baletka. „Taháte“ si práci domů?

Samozřejmě, že taháme, to nebudu zapírat. Nejenom práci, ale vůbec divadlo, protože tím vlastně od rána do večera žijeme. Ale že bychom doma řešili *hlavně* divadlo a balet, to ne. Možná je to tak trochu i řízené, potřebujeme prostě taky vypnout.

Máte v životě při svém profesionálním a pedagogickém vytížení ještě čas na něco jiného než práci?

Mám. Ale vzhledem k vytíženosti, kterou s sebou nese naše profese – zkoušky ráno i večer, představení, šestidenní pracovní týden, práce o svátcích – nemůžu se tomu často věnovat tak, jak bych chtěl. Díky tomu je to takový „padesátiprocentní“ koníček, tak o tom ani nechci moc mluvit. Ale je to pro mě důležité. Má to něco společného s historií...

Děkuji za rozhovor. (*pb*)

(NEBALETNÍ) TVÁŘE PADAJÍCÍCH ANDĚLŮ

Inscenace *Padající andělé* bude další premiérou baletního souboru Národního divadla moravskoslezského. Jedná se o projekt inspirovaný dílem Jeana Geneta, jehož hlavním tématem jsou lidé, kteří se ocitli na okraji společnosti, ať už vlastní vinou, nebo jim prostě „nebylo přáno“. Choreografie a režie se ujal **Philippe Talard**, který je zároveň autorem scény a kostýmů. Kromě baletního souboru Národního divadla moravskoslezského si přizval ke spolupráci velice zajímavé hosty. Některé z nich určitě znáte, některé se Vám pokusíme představit.

Přelet nad kukačím hnízdem (2007) – Petr Sýkora (Billy Rabbit) a Pavlína Kafková (Vrchní sestra Ratchedová), v pozadí Petr Houska a Jiří Sedláček *Foto Josef Hradil*

PETR SÝKORA

Petr Sýkora byl donedávna členem činoherního souboru Národního divadla moravskoslezského a nyní ho stále ještě můžete vidět např. v inscenaci *Velkolepost vyvolených* v roli Mirabella. Jako spoluzakladatel společnosti **PaS de Théâtre** každoročně organizuje Shakespearovské slavnosti v Ostravě, které jsou jako jediné v České republice zařazeny do evropské sítě projektu Shakespeare's festival. Stojí také za inscenací *Šikulové na cestách* a konceptem projektu *Jdeme za Vámi!* Letos v září se mu podařilo společně s Andrejem Harmečkem otevřít nové multižánrové centrum **Cooltour**, prostor určený současné tvorbě a mladým umělcům. Je instruktorem Bikram jógy a v letošním vánočním čase jste ho mohli vidět a slyšet v Jesličkách svatého Františka na hudbu Pavla Helebranda v kostele sv. Václava v Ostravě. Přestože neustále bojuje s časem, našel si chvilku, aby odpověděl na otázky.

Dělal jsi už někdy v baletu nebo je to pro Tebe nová zkušenost?

S baletem spolupracuji už prakticky od samého počátku mého angažmá v činohře Národního divadla moravskoslezského. Účinkoval jsem v baletech *The Doors*, *Eva* a dále jsme s kolegou Ivanem Petrákem tvořili choreografie šermu pro inscenace *Othello* a *Romeo a Julie*. Také jsem využil možnosti připravovat se na roli Čejena v inscenaci *Nepohodlný indián* a téměř půl roku jsem docházel na tréninky souboru, což vzbuzovalo velké veselí a velkou porci vtipných situací pro kolegy z baletu. Rád na tu dobu vzpomínám.

Těšíš se na novou premiéru?

Ano, těším se na spolupráci s baletem divadla a také na samotné zkoušení. Premiéra je příležitost dostat dárek mimo narozeniny a Vánoce, takže se těším.

Cirkus trochu jinak – Lucie Kurnická *Foto archiv*

VÁCLAV POKORNÝ – CIRKUS TROCHU JINAK

Cirkus trochu jinak, tak si říká společnost kejklířů, žonglérů, provazochodců, ekvilibristů, klaunů a půvabných tanečnic, jejímž principálem je **Václav Pokorný**. Jde o skupinu velmi sympatických mladých lidí, kteří se pokoušejí dávat cirkusu jiný rozměr, poetičtější směr a originalitu. Působí od roku 2006, tvoří choreografie, kde nechybí akrobacie ani ohňová show, a vidět je můžete například jako živé sochy nebo postavy na chůdách. Na naše otázky odpovídal Václav Pokorný.

Jaký je trénink při Padajících andělech?

Každý trénink, který má být prospěšný, je náročný. Pokud se mám vyjádřit k rolím, které nám byly v *Padajících andělech* uděleny, musím říct, že trénink je opravdu velice náročný. V představeních budou účinkovat **Radim Eliáš** a **Lucie Kurnická**, která je naší přední artistkou v oblasti vzdušného baletu – a ten je fyzicky velmi náročnou disciplínou. Radim Eliáš má v naší společnosti mnoho rolí, avšak jeho předností a životní náplní se stalo provazochodectví. Pro mne osobně je provazochodectví jednou z nejtěžší artistických disciplín vůbec. S úžasem obdivuji ty, jež chodí několik desítek metrů nad zemí a tiše se koncentrují na svůj výkon. Je to pro mne vždy obrovský zážitek.

Jaký máte vztah k tanci?

Tanec je pro nás jeden z výrazových artiklů, se kterým rádi pracujeme. Akrobacie na šálách se mimo jiné nazývá vzdušný balet, a to především díky své lehkosti a náročnosti. Pokud budete mít zájem, přijďte si vyzkoušet k nám do Cirkusu trochu jinak, jaké to je se vznášet.

Cirkus trochu jinak – Radim Eliáš *Foto archiv*

PAVLÍNA KAFKOVÁ

Herečku **Pavlínu Kafkovou** vám snad nemusíme ani představovat. Od roku 1991, kdy nastoupila do činohry Národního divadla moravskoslezského, ztvárnila nespočet rolí. Hostovala například i v operním souboru v opeře *Kouzelná flétna*. Mimo divadlo spolupracovala s řadou televizních režisérů, moderuje v TV Noe a nyní dramaturgicky spolupracuje na již zmiňované inscenaci *Padající andělé*.

Co říkáš na téma Padajících andělů, je Ti blízké?

Témat je hned několik. Matka, Nepřijaté dítě, Výchova ulice, Kriminalita, Osamocení, Hledání smyslu, Naděje, Krásy v ošklivosti. To je v kostce život „nejen“ Jeana Geneta. Nutí mě přemýšlet nad otázkou volby, právem volby, svobodnou vůlí. Je to to největší, co máme, zároveň asi nejvíc zatěžující a komplikující životy. Svatý Pavel říká: „Vždy chci konat jen dobro, ale nakonec vykonám jen opak.“ Svobodná vůle... no, hned mě napadá další věta související s tématem: „Kdos bez hříchu, hoď kamenem.“ Mám v hlavě celý roj přání, myšlenek a pocitů. Muž – žena – dítě. Všichni tři žijící šťastně pospolu, to je ideální stav. Pokud tomu tak není a něco zapříčiní, že zúčastnění jsou odděleni a nekráčejí do budoucnosti aspoň zčásti společně, můžu pociťovat vnitřní blízkost a spojení s tak smutnou skutečností, jako je odložené, nepřijaté dítě, jen v zoufalém přání, aby to už nikoho nepotkalo, a cítit nekonečný soucit, něhu a lásku k tomu, koho to naopak potkalo. Můžu pociťovat přání, aby se takové osudy, taková témata objevovala jen v knihách, filmech, divadlech. S tímto tématem mě spojuje přání, aby všichni, kdo se narodí, měli stejné nebo aspoň podobné podmínky ke štěstí, radosti, k lásce, aby se rovnou neocitli v kalných řekách svých slz a trápení ze svých zoufalých činů, kterými doplavou do 3m², což je nejmenší možná velikost cely. Platí svou svobodou a vypáleným znamením v podobě trestního rejstříku, kterého se jen tak nezbaví. Ocitají se v kruhu, ze kterého není jednoduché, ne-li nemožné, vystoupit.

Je zkoušení náročné?

Zkoušení je zcela jiné, než jsem doposud zažila. Jestli je náročné, to si nejsem schopna přes spoustu nových vjemů a postupů uvědomovat. Spíše je nabíjející, blahodárné, ozdravné. Velice mě inspiruje vše, co se kolem v průběhu zkoušení děje. Nutí mě zapojovat úplně jiná čidla, úplně jiné vnitřní pochody, než na jaké jsem zvyklá, či jsem se doposud na jevišti učila. Setkání s jinými uměleckými profesemi, s jinými lidmi, s jinými národnostmi (v baletu zcela typický jev, v činohře nikoli) je tak obohacující. Vnímám se jako jedna z barev obrazu, jako součást mozaiky, která tvoří celek. Jako akord v symfonii. (*ap*)

Cirkus trochu jinak – Václav Pokorný *Foto archiv*

BALETNÍ STUDIO V PLZNI

Děti z baletního studia Národního divadla moravskoslezského *Foto Vojtěch Bartek*

V listopadu 2011 se žáci baletního studia Národního divadla moravskoslezského zúčastnili Mezinárodního exhibičního vystoupení baletních škol. Galakoncert se konal v Plzni v nádherné budově Divadla J. K. Tyla za účasti tanečních škol z Německa, Polska, Rakouska, Slovenska a celé České republiky. Za zúčastněné jmenujme alespoň **Baletní školu Arabeska Praha**, **Detské baletné štúdio Bratislava**, **Balletschule Elena Norimberk**, **Baletní studio při MD Olomouc**, **Ballet-Tanz-Akademie-Bonnivento Regensburg** a **Baletní školu Olgy Kyndlové při Státní opeře Praha**. Konkurence byla velká a úroveň vysoká, ale našich 10 malých tanečníků obstálo na výbornou a předvedlo dvě choreografie – „Mánii“ na hudbu Edvarda Griega a „Snění“ na hudbu Gorana Bregoviče. Celý večer pak zakončili hosté z Národního divadla v Praze **Radka Příhodová** a **Adam Zvonař**, kteří zatančili pas de deux ze 3. jednání *Labutího jezera*.

Baletní studio Národního divadla moravskoslezského existuje již dvaatřicet let a vzešla z něj celá řada skvělých tanečníků. Spolupracuje se souborem baletu našeho divadla například v inscenaci *Louskáček*, kde děti tančí v rolích myšek a Myšího krále. Taneček z tohoto představení jste se mohli dokonce naučit společně s dětmi z baletního studia na akci „Přijďte k nám“, kterou divadlo pořádalo při příležitosti zahájení této sezóny.

Účast na Mezinárodním exhibičním vystoupení baletních škol se našim malým tanečníkům zdařila, nasbírali cenné zkušenosti, měli možnost se setkat s ostatními dětmi z baletních škol a zejména prezentovat svou práci na krásném galakoncertu v Plzni.

(*ap*)

Děti z baletního studia Národního divadla moravskoslezského *Foto Vojtěch Bartek*

Děti z baletního studia Národního divadla moravskoslezského *Foto Vojtěch Bartek*

INZERCE

Chcete být stále aktuálně informováni o dění ve Vašem divadle? Vámi vybrané informace rádi zašleme na Váš e-mail. Zaregistrujte se na webových stránkách http://www.ndm.cz/cz/newsletter/.

opereta/ muzikál

Premiéry v sezóně 2011/2012

Burton Lane (1912–1997) – Edgar Yip Harburg (1896–1981) – Fred Saidy (1907–1982)
DIVOTVORNÝ HRNEC (Finian's Rainbow)
České přebásnění: Jan Werich a Jiří Voskovec
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Bohumil Vaňkát
Dirigent: Karol Kevický / Bohumil Vaňkát
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Sylva Zimula Hanáková, Blanka Tesařová
Choreografie: Vladimír Kloubek
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský
Premiéry 6. a 8. října 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Boris Urbánek (1961)
Nikolaj Budaškin (1910–1988)
K. M. Walló – Jiří Sedláček – Hermína Motýlová
MRAZÍK
Režie: Ondřej David
Hudební nastudování: Jakub Žídek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Žídek
Scéna: Ondřej Zicha
Kostýmy: Alexander Babraj, Veronika Babraj-Hindle
Choreografie: Martin Tomsa
Dramaturgie: Gabriela Petráková
Premiéry 8. a 10. prosince 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Oskar Nedbal (1874–1930)
POLSKÁ KREV
Libreto: Leo Stein
České znění a úprava: Luboš Šterc, Jindřich Janda
Texty písní: Zdeněk Knittl
Hudební nastudování: Karol Kevický
Dirigent: Karol Kevický / Jakub Žídek
Režie: Gabriela Petráková
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Sylva Zimula Hanáková
Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková
Dramaturgie: Daniel Jäger
Premiéry 16. a 18. února 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Frank Loesser (1910–1969)
SÁZKY Z LÁSKY (Guys and Dolls)
Texty písní: Frank Loesser
Libreto: Jo Swerling, Abe Burrows
Překlad: Pavlína Hoggard
Režie a scéna: Šimon Caban
Hudební nastudování: Jakub Žídek
Kostýmy: Simona Rybáková
Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský
Česká premiéra 10. května 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Boris Urbánek – Nikolaj Budaškin – K. M. Walló – Jiří Sedláček – Hermína Motýlová – MRAZÍK
Veronika Gidová (Nastěnka), Robert Jícha (Ivánek) a Petr Miller (Dědeček Hříbeček)
Foto Radovan Šťastný

Opereta/muzikál NDM je na Facebooku:
OPERETA NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

SLOVO ŠÉFKY OPERETY/MUZIKÁLU

„Blondýnky sladké jsou vždy můj svět,
když jsem jim blízko, zahořím hned,
mé srdce buší, sám nevím čím,
a hned se stávám divokým.

Když jejich oči jsou modravé,
a jejich rtíky tak lákavé,
pak o dobrém to pranic nevěstí –
že jednou ďábel způsobí tu neštěstí!“

Po dlouhé době se soubor operety/muzikálu opět vrací ke klasické operetě. A věřte, že se už *Polské krve* všichni nemůžeme dočkat. Podmanivé melodie Oskara Nedbala, vtipné libreto Leo Steina a neméně vtipný překlad Luboše Šterce a Jindřicha Jandy s písňovými texty Zdeňka Knittla musí oslovit snad každého. Chodbami Divadla Jiřího Myrona se tak už nyní ozývají staré známé melodie a každý z nás si je prozpěvuje a brouká. A přesto, že venku zuří pravá ostravská smogová zima, zvedá nám náladu právě *Polská krev*, její nezdolný optimismus operetního žánru nám všem kouzlí úsměv na tváři. Věřím, že stejný úsměv vykouzlí *Polská krev* na tváři také Vám, divákům. Na konci každého roku přichází čas bilancování. Rok 2011 byl rokem světové krize. Na počátku visela ve vzduchu velká obava z toho, zda v době, kdy každý musí pečlivě zvažovat každou korunu, bude místo v rozpočtu Vás diváků také na kulturu a na nás, kteří netoužíme po ničem jiném, než Vás bavit, zvedat Vám náladu a léčit Vaše i své duše. Na konci roku, soudě dle plných hledišť, se naše obava nevyplnila.
A Vám, našim věrným divákům, za to patří ten největší dík. Dáváte naší práci smysl, jste zrcadlem všeho našeho konání, Váš potlesk a zájem nás naplňuje a dojímá a Vaše důvěra, jako u každého důvěrného vztahu, se lehko ztrácí a těžko nabývá. Věřím, že Vám v tom „novém“ roce nabídneme to, co od nás očekáváte, a že se zase budeme potkávat v Národním divadle moravskoslezském. Za soubor operety/muzikálu: Vše jen to nejlepší v novém roce!

Díky Vám!

Gabriela Petráková
šéfka souboru opereta/muzikál

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERETY/MUZIKÁLU NDM (LEDEN – ČERVEN 2012)

Jerry Herman (1933)
Michael Stewart (1924–1987)
HELLO, DOLLY!
Slavný americký muzikál
Hudební nastudování: Karol Kevický;
režie a úprava: Dagmar Hlubková;
scéna: Martin Víšek;
kostýmy: Eliška Zapletalová;
choreografie: Robert Balogh
Uvádíme 24. ledna 2012 (derniéra)
v Divadle Jiřího Myrona

Michel Legrand (1932) – Alain Boublil (1941) – Herbert Kretzmer (1925) – John Dempsey – Marie Zamora
MARGUERITE
Velká muzikálová lovestory
Scénická režie: Gabriela Petráková; umělecká režie: Marie Zamora; hudební nastudování: Karol Kevický, Jakub Žídek; scéna a kostýmy: Aleš Valášek; choreografie: Kristýna Černá
Uvádíme 25. a 26. února 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Národní divadlo moravskoslezské uvádí v licenci Provox music publishing s. r. o.
NOC NA KARLŠTEJNĚ
Podle stejnojmenného filmu na motivy Jaroslava Vrchlického upravil Zdeněk Podskalský ml.
Hudba: Karel Svoboda;
libreto: Zdeněk Podskalský;
texty písní: Jiří Štaidl, Eduard Krečmar
Hudební nastudování: Karol Kevický;
režie: Gabriela Petráková; scéna: Ondřej Zicha;
kostýmy: Lucie Loosová;
choreografie: Kristýna Černá
Uvádíme 6. a 14. ledna a 8. února 2012
v Divadle Jiřího Myrona

George Gershwin (1898–1937)
& Ira Gershwin (1896–1983) –
Morrie Ryskind (1895–1985)
& Herbert Fields (1897–1958)
PARDON MY ENGLISH
aneb T(t)o je blázinec!
Bláznivá hudební komedie z Drážďan
Hudební nastudování: Kryštof Marek;
režie a scéna: Šimon Caban;
kostýmy: Simona Rybáková;
choreografie: Jana Hanušová
Uvádíme 15. a 25. ledna 2012
v Divadle Jiřího Myrona

Michel Legrand – Alain Boublil – Herbert Kretzmer – John Dempsey – Marie Zamora, MARGUERITE, uprostřed Hana Fialová (Marguerite) *Foto Radovan Šťastný*

PREMIÉRA

Oskar Nedbal (1874–1930)
POLSKÁ KREV

Libreto:	**Leo Stein**
Překlad a úprava:	**Luboš Šterc**
	Jindřich Janda
	Gabriela Petráková
	Daniel Jäger
Zpěvní texty:	**Zdeněk Knittl**
Hudební nastudování:	**Karol Kevický**
Dirigent:	**Karol Kevický**
	/ Jakub Žídek
Režie:	**Gabriela Petráková**
Scéna:	**David Bazika**
Kostýmy:	**Sylva Zimula Hanáková**
Choreografie:	**Jana Hanušová-Vašáková**
Sbormistr:	**Bohumil Vaňkát**
Dramaturgie:	**Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:

Jan Zaremba, statkář	**Klement Slowioczek**
Helena, jeho dcera	**Jana Borková**
	/ Martina Šnytová
Hrabě Boleslav Baraňski	
	Josef Moravec
	/ Peter Svetlík
Bronio z Popielů, jeho přítel	
	Roman Harok
	/ Tomáš Novotný
Wanda Kvasiňská, primadona varšavské opery	
	Ol'ga Bezačinská
	/ Eva Zbrožková
Jadwiga Pawlova, její matka	
	Janka Hoštáková
	/ Ludmila Machytková

a další

Premiéry 16. a 18. února 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona
Dále uvádíme 21. února 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Oskar Nedbal

V únoru se na repertoár Národního divadla moravskoslezského po patnácti letech opět vrátí jeden z nejoblíbenějších titulů operetního repertoáru – nesmrtelná ***Polská krev***. Oskar Nedbal napsal za svůj sebevraždou předčasně ukončený život pouhých šest operet – *Cudnou Barboru*, *Polskou krev*, *Vinobraní*, *Krásnou Saskiu*, *Eriwan* a *Donnu Glorii*. Kromě skladatelské činnosti byl vynikajícím instrumentalistou, dirigentem i divadelním hodnostářem. *Polskou krev* složil jako svou teprve druhou operetu, bylo to ale v době, kdy už měl za sebou velký úspěch s balety *Pohádka o Honzovi* a *Z pohádky do pohádky*.

Jana Borková

K námětu, který vychází z Puškinovy povídky *Slečna selka*, přišel skladatel náhodou. Během cesty vlakem do Ruska si jeho žena Marie četla německý překlad Puškinových povídek a najednou zvolala: „Oskare, mám pro tebe námět na libreto!“ Nedbala námět opravdu uchvátil a následně se pustil do kompozice.
Premiéra se měla uskutečnit v roce 1912 v Karlově divadle ve Vídni. Zhoršující se vztahy mezi Rakouskem a Ruskem v předvečer první světové války měly ale za následek, že průtahy s prvním provedením trvaly téměř rok. Premiéra se nakonec uskutečnila až 25. října 1913 a za dirigentský pult se postavil sám Oskar Nedbal. Ohlas publika byl obrovský. *Polská krev* se stala nejúspěšnější operetní novinkou sezóny a do konce roku 1915 zaznamenala více než 250 repríz.
Ihned po vídeňské premiéře se strhl o operetní novinku mezi českými divadly lítý boj, jehož hlavními aktéry se stalo pražské vinohradské a plzeňské

Josef Moravec

divadlo. Kupodivu vyhrála Plzeň – tamní premiéra se uskutečnila 26. prosince 1913, tedy pouhé dva měsíce po světové premiéře. V Ostravě *Polská krev* poprvé zazněla 19. září 1924 v hudebním nastudování Bohdana Halíka a režii Jaroslava Skály. Od té doby zde byla nastudována v devíti nových inscenacích a patřila k nejúspěšnějším titulům operetního žánru.
V rolích Heleny Zarembové a Bola Baraňského se v souboru operety a muzikálu poprvé představí v alternacích dva vynikající mladí pěvci – **Jana Borková** a **Josef Moravec**. (*dj*)

Kostýmní návrhy Sylvy Zimuly Hanákové

Boris Urbánek (1961) – Nikolaj Budaškin (1910–1988) – K. M. Walló – Jiří Sedláček – Hermína Motýlová

MRAZÍK

Režie: **Ondřej David**
Hudební nastudování: **Jakub Žídek**
Dirigent: **Jakub Žídek / Marek Prášil**
Scéna: **Ondřej Zicha**
Kostýmy: **Alexander Babraj, Veronika Babraj-Hindle**
Choreografie: **Martin Tomsa**
Dramaturgie: **Gabriela Petráková**

Uvádíme 5., 10., 12., 17. a 27. ledna a 1., 3., 22. a 24. února 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Muzikál je uváděn pod záštitou honorárního konzula Ruské federace v Ostravě Aleše Zedníka.

Poprvé v kamenném divadle!

PRAŠNÁ CESTIČKA
Ivánek

Ustupte, jen ustupte, nebuď prašná cestičko,
dobrý junák teď tebou jde, chce poznat svět maličko.
Před naší, za naší, cesta má ať nepráší, hej!
Když se dívám na sebe, tak se musím pochválit,
nevypadám já věru zle, zkrátka chlapec jak má být.
Před naší, za naší, cesta má ať nepráší, hej!
Cestičkou půjdu stále vpřed, nevěstu si vyhledám,
ta musí být jak jarní květ, jinak budu radši sám.
Před naší, za naší, cesta má ať nepráší, hej!

KVETOUCÍ PAŘEZ – Michal Bublík (Ťapka), Martina Šnytová (Nastěnka) *Foto Radovan Šťastný*

Dne 8. prosince 2011 proběhla v Divadle Jiřího Myrona slavnostní premiéra muzikálu na motivy ruské lidové pohádky *Mrazík*. Pohádkový muzikál pro malé i velké děti plný melodických písniček Borise Urbánka a Nikolaje Budaškina jistě osloví každého, kdo má rád pohádky. Na jevišti uvidíte pokornou Nastěnku (**Martinu Šnytovou** a **Veroniku Gidovou**), domýšlivého Ivánka (**Petera Svetlíka**, **Roberta Jíchu** a **Lukáše Vlčka**), dědu Mrazíka (**Jiřího Sedláčka** a **Jana Drahovzala**), Marfušu (**Hanu Fialovou** a **Janu Kurečkovou**) a mnoho dalších; pravý sníh, chaloupku na kuří nožce nebo třeba Královnu vloček (**Barboru Kaufmanovou** a **Markétu Pospíšilovou**) poletující ve vzduchu.

Mrazík – pexeso a omalovánky:
Kostýmní výtvarnice muzikálu *Mrazík* **Veronika Babraj-Hindle** připravila pro malé diváky také několik „mrazíkovských" překvapení. Pexeso, ve kterém mohou děti najít všechny hlavní postavy muzikálu, omalovánky s krásnými ilustracemi a v programu k inscenaci najdete papírové oboustranné loutky Nastěnky, Ivánka, Mrazíka a Baby Jagy, které děti mohou vystřihnout, slepit a zahrát si spolu s Vámi rodiči pohádku třeba doma v obývacím pokoji. Vše naleznete na kterémkoliv prodejním místě Národního divadla moravskoslezského nebo při představení u uvaděček ve foyeru divadla. (*gp*)

Ukázka pexesa, autorka Veronika Babraj-Hindle

MARFUŠA SE CHYSTÁ – Veronika Gidová (Nastěnka), Hana Fialová (Marfuša) a Hana Hradilová (Macecha) *Foto Radovan Šťastný*

PRAŠNÁ CESTIČKA – Olga Bezačinská, Eva Zbrožková (dívky), Robert Jícha (Ivánek) *Foto Radovan Šťastný*

Ukázka pexesa, autorka Veronika Babraj-Hindle

Jiří Sedláček (Mrazík) *Foto Radovan Šťastný*

PŘED PAŘEZEM – Martina Šnytová (Nastěnka), Michal Bublík (Ťapka) a Robert Jícha (Ivánek) *Foto Radovan Šťastný*

BOŘIVOJ NAVRÁTIL

(† 31. 10. 2011, Praha)

člen činohry SDO (dnes NDM) –
16. 7. 1958 – 20. 7. 1961

Bořivoj Navrátil jako Laertes (William Shakespeare: Hamlet, premiéra 12. 3. 1960) *Foto František Krasl*

Celkem tři sezóny strávil v ostravském divadle nedávno zesnulý herec Bořivoj Navrátil, který zde ztvárnil několik výrazných charakterních i komediálních rolí. Už jako mladý (teprve pětadvacetiletý) dokázal svým temperamentním a výbušným Romeem v opavském divadle zaujmout režiséra ostravského divadla **Miloše Hynšta**, který dlouho neváhal a mladému, slibnému herci nabídl angažmá ve Státním divadle v Ostravě. Jeho novými kolegy se stali přední ostravští herci, jako Miloslav Holub, Táňa Hodanová, Vlasta Vlasáková, Antonín Brož, a také jejich mladší kolegové Ljuba Benešová, Jiřina Froňková, Jiří Adamíra, Josef Langmiler a další.

Během tří sezón se Bořivoj Návrátil stal pro mnohé diváky nezapomenutelným. Jedním z pamětníků je i pan Jaroslav Březina: *„Pro mě jsou vzpomínky na Bořivoje Navrátila na prknech ostravské činohry soustředěny do dvou jeho rolí, které mě emocionálně zasáhly. Byla to jednak hlavní role Beneše v Shakespearově komedii Mnoho povyku pro nic, kde společně s Jiřinou Froňkovou jako Blaženou vytvořili kouzelný pár, který rozesmával diváky v Divadle Jiřího Myrona na mnoha reprízách. Byla to bohužel jeho předposlední role v Ostravě před odchodem do Národního divadla. Ještě více však na mě zapůsobil jeho výkon v roli Claytona Tarringtona, nejmladšího syna americké jižanské dynastie z období 50. let 19. století, kdy vrcholil spor mezi Severem a Jihem. Hru režíroval Radim Koval a při premiéře, které jsem byl přítomen, sklidila bouřlivý a zasloužený potlesk. Navrátil se zde projevil jako rovnocenný partner tehdejších hvězd ostravské činohry pana Holuba, paní Hodanové a Jiřího Adamíry.“*

A že uměl svým herectvím emociálně zasáhnout široké ostravské divadelní publikum, dokládají vzpomínky další tehdejší divačky na Paloušovu inscenaci Raisových *Zapadlých vlastenců*: *„Když začal Bořivoj Navrátil jako učitel Čermák zpívat naši hymnu, v publiku málokteré oko zůstalo suché a po dozpívání mu lidé tleskali ve stoje.“*

Zeptala jsem se na Bořivoje Navrátila také jeho dlouholetého a dobrého kamaráda Stanislava Malého (herec činohry SDO 1961–1996). Od mladých let spolu – a ještě s Lubošem Hrůzou – skautovali, jezdili na vodu, prožívali první taneční a lásky, účinkovali v jihlavském ochotnickém divadelním souboru, říkali si „klicperáci“. A právě tam

Bořivoj Navrátil jako Clayton a Miloslav Holub jako Doktor Barlett (Lester Cole: Květy a kořeny, premiéra 18. 4. 1959) *Foto František Krasl*

se zrodila myšlenka, že všichni tři budou studovat herectví. Pan Malý vzpomíná: *„V Ostravě si Bořka nepamatuji, byl jsem tehdy v angažmá hradeckého divadla, ale přebíral jsem jeho poslední roli Timoši v inscenaci Zlatý kočár, když odcházel do Národního v Praze. Nejčastěji jsme se potom setkávali v podstatě až v důchodu. Bořek byl celý život velký optimista a veselý člověk!“*

Bořivoj Navrátil jako Timoša a Jiří Adamíra jako Berjozkin (Leonid Leonov: Zlatý kočár, premiéra 22. 4. 1961) *Foto František Krasl*

EVA RANDOVÁ-TĚLUŠKINOVÁ

(* 31. 12. 1936, Kolín)

sólistka opery SDO (12. 7. 1963 – 31. 7. 1969)

Eva Randová-Těluškinová jako Kostelnička a Jitka Kovaříková jako Jenůfa (Leoš Janáček: Její pastorkyňa, premiéra 30. 9. 1967) *Foto František Krasl*

Krásné půlkulaté jubileum oslavila přesně s koncem loňského roku, 31. prosince 2011, proslulá česká mezzosopranistka **Eva Randová-Těluškinová**, bývalá sólistka ostravské opery a pražského Národního divadla, která po emigraci v roce 1969 působila na významných světových scénách – hostovala v milánské Scale, newyorské Metropolitní opeře, Paříži, Mnichově, Vídni, Londýně nebo v San Francisku. Nakonec se její domovskou scénou stal Stuttgart. V letech 1995–1998 se opět vrátila do Prahy, kde se stala ředitelkou Státní

Eva Randová-Těluškinová jako Carmen (Georges Bizet – Carmen, premiéra 11. 6. 1966) *Foto František Krasl*

opery Praha. Za šest let v angažmá Státního divadla v Ostravě (1963–1969) ztvárnila devatenáct převážně hlavních rolí svého oboru: Azucenu (*Trubadúr*), Herodias (*Salome*), Cizí kněžnu i Ježibabu (*Rusalka*), Končakovnu (*Kníže Igor*), Carmen, Kostelničku (*Její pastorkyňa*), Ortrudu (*Lohengrin*), Oktaviána (*Růžový kavalír*) ad.

LADISLAV SLÍVA

(* 13. 11. 1941)

dramaturg činohry SDO (1975–1980)
šéfdramaturg SDO (1980–1990)
ředitel Těšínského divadla (1990–1997)
dramaturg Slezského divadla v Opavě (1997–2004)
pedagog Janáčkovy konzervatoře (1997–2008)
dokumentátor v archivu NDM (1997 – dosud)

Foto František Krasl

Nedávno oslavil životní jubileum také **PhDr. Ladislav Slíva**, jehož tvůrčí i teatrologická činnost je již po 30 let spojena s ostravským divadlem.

V roce 1963 absolvoval studium dějin slovanských literatur a divadla na Filozofické fakultě brněnské univerzity, pak se vedle svého učitelského povolání věnoval divadelní kritice a po lednu 1968 byl referentem odboru kultury Severomoravského KNV. Odtamtud byl ale z politických důvodů vypuzen a v roce 1975 nastoupil do tehdejšího Státního divadla v Ostravě. Kromě svého zaměstnání přeložil na 30 divadelních her z ruštiny, polštiny a bulharštiny (poslední z nich bude mít premiéru v březnu 2012 v ostravské Aréně). Při své práci v archivu Národního divadla moravskoslezského stále odkrývá bílá místa zejména v prvních 40 letech činnosti divadla, má za sebou i několik pohostinských dramaturgií v naší operetě a v divadlech v Olomouci a Českém Těšíně. Jako člen činoherní poroty Cen Thálie objíždí již 4 roky činoherní představení v celé republice.

Ladislav Slíva vzpomíná…

Hlučná samota. Velmi krásná inscenace Jana Kačera, údajně lepší než první uvedení tohoto textu v pražském Divadle Na zábradlí. Ale na čtvrtou reprízu přijela „popravčí četa“ v čele s ideologickým tajemníkem krajského výboru KSČ Ladislavem Brumkem a inscenaci zakázala s kuriózním odůvodněním, že zkreslujeme obraz dělnické třídy, protože hlavní postava, zaměstnanec sběrny papíru Hanťa, si každou knihu před jejím hozením do stoupy přečte, a „to přece typický dělník nedělá“.

Hlučná samota (1984) – Ivan Dědeček jako Hanťa *Foto Josef Hradil*

Ačkoliv byla v Ostravě stažena z repertoáru, Na zábradlí se tato hra uváděla v poklidu dále.

Hoře z rozumu. Režisér Jan Kačer chtěl tuto Gribojedovovu hru uvést, ale nevyhovoval mu překlad Bohumila Fraňka jako nemluvný a romanticky nadsazený.

Ke vzniku nového překladu Ladislav Slíva vysvětluje: *„Jan Kačer mne proto vybídl k pořízení nového překladu. Ale ten neprošel u dramaturgické komise Divadelního ústavu, jež dávala závazná doporučení ministerstvu kultury, které nové hry a překlady lze povolit a které ne. Mým hlavním oponentem byl tehdejší dramaturg Divadla na Vinohradech Vladimír Horáček. Vypravil jsem se tedy za ním na odbornou diskusi, vyzbrojen navíc kladným posudkem vedoucího katedry rusistiky UP v Olomouci prof. dr. Miroslava Zahrádky. A ejhle: můj překlad, jenž vyšel z faktu, že Gribojedov svou hru psal hovorovým jazykem, a byl tedy ostřejší a útočnější, byl bez jakékoli diskuse povolen. Kolega Horáček si patrně svou znalostí ruštiny nebyl až tak jistý. Tak to tehdy chodilo...“*

Hoře z rozumu (1984) – Stanislav Šárský jako Repetil a Alexej Pyško jako Alexandr Andrejevič Čacký *Foto Josef Hradil*

50. LET OD SVĚTOVÉ PREMIÉRY

Přesně před padesáti lety měla v režii **Ilji Hylase** a pod taktovkou **Bohumila Gregora** československou premiéru opera **Karla Kupky** *Když růže tančí.*

Český hudební skladatel a sbormistr **Karel Kupka** působil ve Státním divadle Ostrava nejprve jako korepetitor opery (1951–1963) a později jako asistent dirigenta a sbormistr operního sboru (1963–1985). Jako hudební skladatel se zaměřoval na skladby všech žánrů – skládal opery, balety, kantáty, orchestrální skladby i komorní hudbu. Pro ostravská divadla psal také scénickou hudbu. Vycházel z tvorby Janáčka, Stravinského, Bartóka i dalších, vytvořil si však svůj vlastní, osobitý styl. Největšího úspěchu dosáhl skladbou *Picassiáda* (svita pro velký orchestr na Picassovy kresby k Ovidiovým *Metamorfózám*), která v roce 1963 získala ve Spojených státech

Když tančí růže – Karel Průša jako Stařec a Oldřich Lindauer jako Student *Foto František Krasl*

první cenu Kusevického nadace. Světovou popularitu pak získala v televizním baletním zpracování tanečního souboru Pavla Šmoka.

(*sl, kp*)

TEXT SLEDUJE…

Nestává se to sice často, ale někdy přece. Herec je na jevišti zrovna uprostřed dramatického monologu, chystá se vyjevit své nejhlubší city a nejniternější pohnutky, když tu náhle… kde se vezme, tu se vezme… prázdno. V místech, kde běžně text automaticky a v rychlém sledu naskakuje, najednou zmizí a nahradí ho… okno.

Herec může znát svou roli sebelíp, může s ní být dokonale sžitý a některé její repliky ho mohou obtěžovat i ve spaní, přesto se ale stane, že zničehonic – zrovna na jevišti, a tedy ve chvíli, kdy se to nejméně hodí – mu text vypadne. Diváci si určitě vybaví nejednu humornou anekdotu, kterou na toto téma vyslechli od divadelních i televizních herců. Jaké je však něco takového zažívat z druhé strany? Jak se žije divadelní nápovědě, o to se s námi podělila paní **Hana Heralová**, jejíž jméno v divadelních programech činoherního souboru vždy předchází výstižné: „text sleduje“. Jaké to tedy je, sledovat text a v případě potřeby hercům přispěchat na pomoc?

Text sleduje: Hana Heralová
Foto Radovan Šťastný

Mohla byste přiblížit, v čem Vaše práce spočívá?

Účastním se všech zkoušek a představení, to znamená, že jsem přítomna na tzv. první čtené zkoušce, stejně jako na derniéře. Na čtených zkouškách do scénáře zaznamenávám textové změny, škrty a jiné a hlavně se seznamuji s obsazením a pro sebe si text „naposlouchávám“. Na začátku každé sezóny pak probíhají oprašovací zkoušky, kterých se také účastním.

Hlavní práce pro nápovědu začíná na aranžovacích zkouškách – to jdou herci do prostoru, nejprve na zkušebně a později na jevišti. Jsou herci, kterým se lépe učí text doma, na zkoušku přijdou připravení a mou pomoc tolik nepotřebují. Jsou ale tací, kterým se právě naopak text lépe učí během těchto zkoušek. Těm pak, hlavně ze začátku než si text „omluví“, naučí a zafixují, musím nahazovat někdy celé věty, později stačí začátky replik nebo sem tam jen slůvko.

Během zkoušení si také do scénáře zapisuji akce, dramatické pauzy, popřípadě příchody a odchody herců, různá znamení apod. Podle svého pracovního scénáře, který pak používám po celou dobu,

Text sleduje: Hana Heralová
Foto Radovan Šťastný

Text sleduje: Hana Heralová *Foto Radovan Šťastný*

co je inscenace na repertoáru, udělám ještě jednu knihu – říká se jí záskoková – a tu předám tajemnici činohry. Tato kniha je potřebná v případech, kdy herec onemocní a musí se udělat záskok.

Jaké vlastnosti jsou podle Vás u nápovědy potřebné?

Řekla bych, že trpělivost. Pak snad taky schopnost rychle se orientovat v situaci na jevišti a rychle reagovat. A samozřejmě je třeba, abych byla během celého představení v pozoru.

Dá se na herci už předem vypozorovat, že bude potřebovat Vaši pomoc?

Někdy ano, a právě proto musím být v pozoru. I když se hraje například už dvacátá repríza, herec vždy dokáže překvapit. V rámci možností se mu nebo jí snažím pomoct. Samozřejmě jsou situace, kdy se z toho musí „vylhat“ sám, to když je na druhé straně jeviště a mou pomoc by bylo slyšet i na galerii.

Jak se buduje vztah mezi herci a jejich nápovědou?

Všechno je postaveno na důvěře. Herec musí mít jistotu, že „za něj dýchám“. Ostatně zrovna tohle jim říkám často, zejména když hrajeme po delší pauze.

A jak je to s hostujícími umělci?

Hostující herce trochu poznám už během zkoušek. Všechno však opět závisí na domluvě. Musím se zeptat, jak na tom jsou ve vztahu k textu, a podle toho se vždy nějak domluvíme.

Stává se hercům často, že jim vypadne text?

Ne, není to tak časté. Občas se to samozřejmě stane, ale vůbec to není tak, že by herci chodili na představení nepřipraveni. Mnohem častější případ je ten, že během představení skutečně jen sleduji text, jak je uvedeno v programu.

Jak jste se k práci nápovědy dostala? Zajímalo Vás divadlo odmalička nebo jste si k němu našla cestu až časem?

V životě mě nenapadlo, že skončím u divadla. Jsem vyučená prodavačka a šestadvacet let jsem pracovala v chemičce jako referent zásobování. To s divadlem opravdu nemá moc společného. Můj předpoklad byl tak snad jen ten, že jsem chodila moc ráda do divadla a léta jsem měla předplatné. Pak přišlo mé propuštění z práce a pobyt na pracovním úřadě. V době, kdy jsem řešila, co bude dál, dozvěděla jsem se, že divadlo hledá nápovědu do činohry, a rozhodla jsem se to zkusit. Absolvovala jsem pohovor s šéfem činohry a byla jsem vybrána. Členkou činohry jsem tak už přes devět let.

Chodíte ráda do divadla? Dokáže být pro Vás divadlo ještě odpočinkem nebo bude už navždy spojeno jen s prací?

Ano, chodím do divadla ráda; ráda se jdu podívat na kolegy, na operu či balet. Docela si to jako divák užívám, i když jsem touto profesí trochu poznamenaná. Registruji i to, čeho si běžný divák asi ani nevšimne, jako například technické chyby. To mě přece ale nemůže od návštěvy divadla odradit!

(*jh*)

Primátor města Ostravy **Petr Kajnar** na tiskové konferenci k divadelní přehlídce Ostrava v Praze v Divadle v Celetné. Přehlídky se spolu s Národním divadlem moravskoslezským zúčastnily i ostatní ostravské scény
Zdroj: Kancelář primátora statutárního města Ostrava

Po představení opery Cardillac v Mozartově salónku ve Stavovském divadle. Zleva: ostravský primátor **Petr Kajnar**, vedoucí odboru kultury a zdravotnictví statutárního města Ostrava **Michal Hrotík**, ředitel Divadla Petra Bezruče **Jiří Krejčí**, ředitel Národního divadla moravskoslezského **Jiří Nekvasil** a ředitel Národního divadla Brno **Daniel Dvořák** *Zdroj: Kancelář primátora statutárního města Ostrava*

Kulturní přehlídka Ostrava v Praze: Tři fotografové, čtyři divadla – výstava na Piazzetě Národního divadla *Zdroj: Kancelář primátora statutárního města Ostrava*

Operní pěvkyně **Soňa Červená** s ředitelem Národního divadla moravskoslezského **Jiřím Nekvasilem** *Foto Radovan Šťastný*

Po zasedání umělecké rady Národního divadla moravskoslezského.
Zleva: **Dita Eibenová**, scenárista, dokumentární režisér a kurátor výstav současného umění **Martin Dostál** (zezadu) a teatrolog, literární a divadelní kritik **Vladimír Just**
Foto Radovan Šťastný

Členové umělecké rady Národního divadla moravskoslezského **Martin Dostál** a **Jana Hošková** po premiéře činoherní inscenace Marat/Sade ve foyer Divadla Jiřího Myrona *Foto Radovan Šťastný*

Po premiérovém uvedení baletu Dáma s kaméliemi. Zleva: choreograf **Allen Yu**, tchajwanský velvyslanec **Chiu Jong-jen** a sólista baletu **Jan Krejčíř** s manželkou
Foto Martin Popelář

Ředitel Národního divadla moravskoslezského **Jiří Nekvasil** společně s náměstkyní primátora města Ostravy **Simonou Piperkovou** slavnostně zahajují patnáctý ročník Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR
Foto Vojtěch Bartek

Zleva **Vladimír Just, Veronika Štefanová, Jan Kerbr** a **Jan Grulich** před představením jednoho z hitů letošního ročníku OST-RA-VARu, inscenace Moskva → Petušky
Foto Vojtěch Bartek

OST-RA-VAR: **Břetislav Rychlík** se svými studenty z JAMU
Foto Vojtěch Bartek

Po premiéře muzikálu Mrazík: zleva **Robert Jícha** (Ivan), **Martina Šnytová** (Nastěnka), **Jakub Žídek** (dirigent), **Veronika Babraj-Hindle** (kostýmy), **Jiří Sedláček** (Mrazík), **Boris Urbánek** (hudba) a **Ondřej David** (režie) *Foto Radovan Šťastný*

Po premiéře muzikálu Mrazík: výtvarnice kostýmů **Veronika Babraj-Hindle** s manželem a dcerou Holy *Foto Radovan Šťastný*

Fotograf **FRANTIŠEK KRASL**

(1912–1998)
Výstava u příležitostí 100. výročí narození Františka Krasla

Divadlo Jiřího Myrona, Galerie Opera
Divadlo Antonína Dvořáka, Galerie Thálie
26. 1. 2012 – 29. 2. 2012

Kurátor: Martin Popelář

Dne 11. února 2012 uplyne přesně sto let od narození významného českého fotografa **Františka Krasla**. Místecký rodák, který se profesi vyučil u svého otce, později studoval na fotografických školách v Mnichově a Berlíně. U nás patřil k průkopníkům barevné fotografie. Fotil portréty, krajiny a prostředí těžkého průmyslu, především doly a válcovny. Do Státního divadla v Ostravě byl přijat jako divadelní fotograf v roce 1954 a působil zde až do roku 1981, tedy více než čtvrt století. V divadle začal fotit portréty herců a stal se vyhledávaným portrétistou. Fotil scény a divadelní inscenace souborů činohry, opery, baletu a operety – Národní divadlo moravskoslezské má díky němu rozsáhlý a vysoce kvalitní divadelní fotoarchiv. Některé soubory fotografií vydal knižně, k těm významným patří například publikace *Ostrava barevná* z roku 1963 nebo *Roháče* z roku 1970.
K připomínce fotografa Františka Krasla se připojí také Komorní scéna Aréna (termín výstavy bude upřesněn). (*de*)

Matka Kuráž a její děti (Bertolt Brecht, premiéra 8. 5. 1971, režie: Radim Koval, scéna: Vladimír Šrámek, kostýmy: Michal Romberg, choreografie: Jarmila Kovalová, dirigent: Karel Kupka) – Anna Kratochvílová (Matka Kuráž)
Foto František Krasl

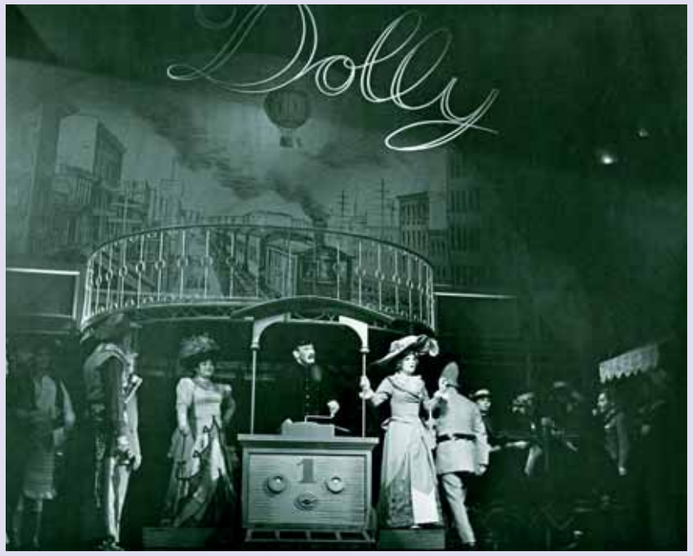

Hello, Dolly! (Michael Stewart a Jerry Herman, premiéra 9. 10. 1971, dirigent: Ladislav Matějka, režie: Vladislav Hamšík, scéna: Vladimír Šrámek, kostýmy: Bohuslava Čiháková, choreografie: Julie Jastřembská, sbormistr: František Čihánek) – Jiřina Hrušková (Ernestina Moneyová) a Liběna Astrová (Dolly Leviová) *Foto František Krasl*

Pavoučí hostina (Albert Roussel, premiéra 8. 5. 1966, dirigent: Pavel Vondruška, choreografie: Emerich Gabzdyl, scéna: Vladimír Šrámek, kostýmy: Jan Skalický) – Richard Böhm (Pavouk) *Foto František Krasl*

Figarova svatba (nast. v italském originále pro připravované turné opery do Itálie: Le nozze di Figaro, premiéra 29. 12. 1968, dirigent: Jiří Pinkas, režie: Miloslav Nekvasil, sbormistr: Karel Kupka, scéna: Vladimír Šrámek, kostýmy: Bohuslava Čiháková, choreografie: Emerich Gabzdyl) – scéna *Foto František Krasl*

Rusalka (Antonín Dvořák, premiéra 5. 6. 1965, dirigent: Zdeněk Košler, režie: Miloslav Nekvasil, scéna: Vladimír Šrámek, kostýmy: Bedřiška Ustohalová, choreografie: Julie Jastřembská) – scéna *Foto František Krasl*

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14
701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava
telefon: 596 276 111
e-mail: predprodej@ndm.cz
www.ndm.cz

VSTUPENKY OBDRŽÍTE

- na www.ndm.cz, kde si vstupenky on-line zakoupíte a v pohodlí domova hned vytisknete
- v předprodeji na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona:
  pondělí 12.00 – 17.00
  úterý až pátek 8.00 – 17.00
  sobota 9.00 – 12.00

  předprodej telefon: 596 276 203, 596 276 242
  obchodní oddělení telefon: 596 276 189
  objednávky vstupenek nad 10 ks
- hodinu před začátkem představení u pokladny:
  v Divadle Antonína Dvořáka telefon: 596 276 420
  v Divadle Jiřího Myrona telefon: 596 276 135
- v prodeji předplatného na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona
  pondělí 12.00 – 17.00
  úterý 8.00 – 13.00, 13.30 – 15.30
  středa 8.00 – 17.00
  čtvrtek 8.00 – 13.00, 13.30 – 15.30
  pátek 8.00 – 12.00

  předplatné telefon: 596 276 202

Předprodej vstupenek na všechna představení NDM

a na veřejné generálky v předprodeji. Vstupenky na veřejné generálky se prodávají jeden den před jejich konáním. Ceník vstupenek na jednotlivá představení a podmínky poskytování slevy při hromadných návštěvách seniorů, žáků a studentů jsou vyvěšeny u pokladny předprodeje. Na předpremiéry – veřejné generálky pro seniory – jednotné vstupné.

ZBYLÉ VSTUPENKY NA PŘEDSTAVENÍ V PŘEDPLATNÉM I MIMO PŘEDPLATNÉ V PRODEJI HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ PŘÍMO V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA A DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA.
VSTUPENKY PRODÁVÁME NA 6 MĚSÍCŮ PŘEDEM!

Navštivte naše internetové stránky www.ndm.cz

VEDENÍ NDM

Ředitel	Jiří Nekvasil
Správní ředitelka a šéfka financí	Miloslava Hercíková
Hudební ředitel opery	Robert Jindra
Šéf činohry	Pavel Šimák
Šéf baletu	Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu	Gabriela Petráková
Šéf výpravy	David Bazika
Šéfka marketingu	Eliška Nováková
Technický šéf	Stanislav Muntág
Provozní šéf	Karel Ulrich

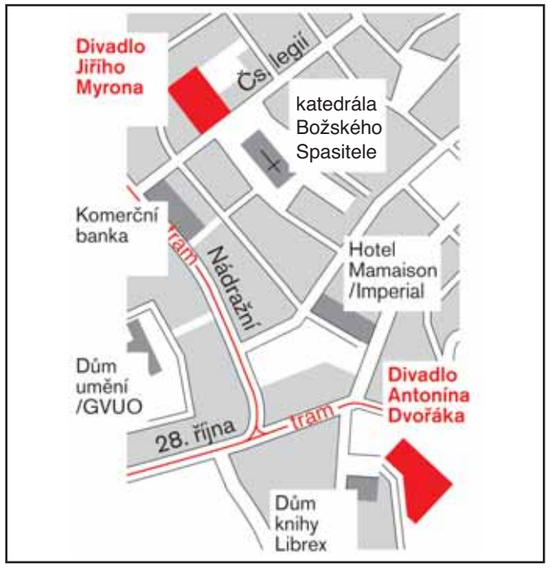

ZLATÁ KARTA NDM
PRAVIDELNÁ NÁVŠTĚVA DIVADLA OBOHACUJE!
ČÍM VÍCE CHODÍTE, TÍM VÍCE ŠETŘÍTE.

e-Vstupenka:
vstupenky nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz

Závodní jídelna

Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,

Vám nabízí jedinečnou možnost stravování

Další informace na **www.ndm.cz**

Národní divadlo moravskoslezské nabízí k pronájmu
nahrávací studio.
Je vybudováno v nové části budovy Divadla Antonína Dvořáka.
Studio je zcela oddělené od ostatního provozu divadla.
Jeho rozměry a akustika umožňují nahrávání až 80členného orchestru.
Další informace a technické parametry na **www.ndm.cz**

PROGRAM LEDEN 2012

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

4.	HRAJEME OPERU! – KOMINÍČEK	MIMO	10.00	O
5.	VELKOLEPOST VYVOLENÝCH – derniéra	ZP3	18.30	Č
6.	ROMEO A JULIE	IV.+P7	18.30	O
7.	LOUSKÁČEK	MIMO	18.30	B
8.	LOUSKÁČEK	MIMO	16.00	B
9.	PASTORKYNĚ NEBO PASTORKYŇA? – foyer	MIMO	18.30	Č/O
13.	VĚC MAKROPULOS – premiéra	D	18.30	O
14.	BOHÉMA	PS2	18.30	O
15.	INTERNATIONAL BALLET GALA HVĚZDY SVĚTOVÉHO BALETU	Z	19.00	B
16.	DOSTAVENÍČKO S OPEROU – foyer	MIMO	18.30	O
18.	BOHÉMA	II.	18.30	O
19.	ROMEO A JULIE	VII.	18.30	O
20.	DÁMA S KAMÉLIEMI	IV.	18.30	B
21.	VĚC MAKROPULOS	X.	18.30	O
22.	HRAJEME OPERU! – KOMINÍČEK	MIMO	10.00	O
22.	KOMINÍČEK	MIMO	11.00	O
22.	FEDORA	ZP1	16.00	O
24.	NĚCO V NÍ JE	E	18.30	Č
25.	NABUCCO	F	18.30	O
26.	VĚC MAKROPULOS	VOP	18.30	O
27.	BOHÉMA	D+P7	18.30	O
29.	DÁMA S KAMÉLIEMI	N	15.00	B
31.	ROMEO A JULIE	V.	18.30	O

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

5.	MRAZÍK	VII.	18.30	OPTA/M
6.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	MIMO	18.30	OPTA/M
7.	MARAT/SADE	X.	18.30	Č
8.	DONAHA! (Hole dupy)	SP	11.00	Č
10.	MRAZÍK	E	18.30	OPTA/M
11.	JEJÍ PASTORKYNĚ	F	18.30	Č
12.	MRAZÍK	C	18.30	OPTA/M
13.	DIVOTVORNÝ HRNEC	MIMO	18.30	OPTA/M
14.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	PS	18.30	OPTA/M
15.	PARDON MY ENGLISH	N	15.00	OPTA/M
17.	MRAZÍK	V.	18.30	OPTA/M
19.	SŮL NAD ZLATO – premiéra	PP	18.30	Č
20.	DIVOTVORNÝ HRNEC	P2	18.30	OPTA/M
21.	SŮL NAD ZLATO – první repríza	MP	18.30	Č
22.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	MIMO	16.00	B
23.	SÓLO PRO VERONIKU FOREJTOVOU	MIMO	18.30	Č
24.	HELLO, DOLLY! – derniéra	MIMO	18.30	OPTA/M
25.	PARDON MY ENGLISH	ZP2	18.30	OPTA/M
26.	SŮL NAD ZLATO	C	18.30	Č
27.	MRAZÍK	P	18.30	OPTA/M
28.	DIVOTVORNÝ HRNEC	MIMO	18.30	OPTA/M

DIVADELNÍ KLUB

11.	MOSKVA → PETUŠKY	MIMO	18.30	Č

ROMEO A JULIE *Foto Martin Popelář*

MARAT/SADE *Foto Radovan Šťastný*

PROGRAM ÚNOR 2012

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

2.	PYGMALION – premiéra	PP	18.30	Č
3.	FEDORA	IV.	18.30	O
4.	PYGMALION – první repríza	MP	18.30	Č
5.	BOHÉMA	ZP1	16.00	O
7.	ROMEO A JULIE	E	18.30	O
8.	DÁMA S KAMÉLIEMI	F	18.30	B
9.	NĚCO V NÍ JE	ZP3	18.30	Č
10.	JEJÍ PASTORKYŇA	MIMO	18.30	O
11.	TRAVIATA	MIMO	18.30	O
13.	DOSTAVENÍČKO S OPEROU – foyer	MIMO	18.30	O
15.	NABUCCO	II.	18.30	O
16.	PYGMALION	VII.	18.30	Č
17.	JEJÍ PASTORKYŇA	MIMO	18.30	O
18.	ROMEO A JULIE	X.	18.30	O
19.	HRAJEME OPERU! – KOMINÍČEK	MIMO	10.00	O
19.	KOMINÍČEK	MIMO	11.00	O
19.	LOUSKÁČEK	RP	16.30	B
21.	TRAVIATA	MIMO	18.30	O
22.	ROMEO A JULIE	VOP	18.30	O
23.	DÁMA S KAMÉLIEMI	C	18.30	B
24.	AMADEUS	MIMO	18.30	Č
25.	DÁMA S KAMÉLIEMI	PS2	18.30	B
26.	NĚCO V NÍ JE	N	15.00	Č
28.	PYGMALION	V.	18.30	Č

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

1.	MRAZÍK	II.	18.30	OPTA/M
3.	MRAZÍK	P2	18.30	OPTA/M
4.	DIVOTVORNÝ HRNEC	X.	18.30	OPTA/M
5.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	MIMO	11.00	B
6.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	školy	10.00	B
8.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	ZP2	18.30	OPTA/M
9.	DIVOTVORNÝ HRNEC	C	18.30	OPTA/M
10.	MARAT/SADE	D	18.30	Č
12.	JEJÍ PASTORKYNĚ	N	15.00	Č
14.	MARAT/SADE	V.	18.30	Č
16.	POLSKÁ KREV – premiéra	PP	18.30	OPTA/M
17.	SŮL NAD ZLATO	IV.	18.30	Č
18.	POLSKÁ KREV – druhá premiéra	MP	18.30	OPTA/M
20.	SŮL NAD ZLATO	Č7	18.30	Č
21.	POLSKÁ KREV	E	18.30	OPTA/M
22.	MRAZÍK	F	18.30	OPTA/M
23.	DONAHA! (Hole dupy)	MIMO	18.30	Č
24.	MRAZÍK	D	18.30	OPTA/M
25.	MARGUERITE	PS	18.30	OPTA/M
26.	MARGUERITE	SP	11.00	OPTA/M

DIVADELNÍ KLUB

12.	MOSKVA → PETUŠKY	MIMO	18.30	Č

Červeně označené dny – so, ne, svátky

Označení souboru

O – opera, Č – činohra, B – balet, OPTA/M – opereta/muzikál

E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., X., PS, PS, VOP, Č7, PP, MP – předplatitelské skupiny

Z – zadáno

DÁMA S KAMÉLIEMI *Foto Martin Popelář*

MRAZÍK *Foto Radovan Šťastný*

REPERTOÁR

OPERA

Charles Gounod
ROMEO A JULIE
6. 1. (18.30), 19. 1. (18.30), 31. 1. (18.30), 7. 2. (18.30), 18. 2. (18.30), 22. 2. (18.30)

PASTORKYNĚ nebo PASTORKYŇA? – foyer DAD
9. 1. (18.30)

Leoš Janáček
VĚC MAKROPULOS
13. 1. (18.30), 21. 1. (18.30), 26. 1. (18.30)

Giacomo Puccini
BOHÉMA
14. 1. (18.30), 18. 1. (18.30), 27. 1. (18.30), 5. 2. (16.00)

DOSTAVENÍČKO S OPEROU – foyer DAD
16. 1. (18.30), 13. 2. (18.30)

Benjamin Britten
HRAJEME OPERU – KOMINÍČEK!
KOMINÍČEK
4. 1. (10.00), 22. 1. (10.00 a 11.00), 19. 2. (10.00 a 11.00)

Umberto Giordano
FEDORA
22. 1. (18.30), 3. 2. (18.30)

Giuseppe Verdi
NABUCCO
25. 1. (18.30), 15. 2. (18.30)

Leoš Janáček
JEJÍ PASTORKYŇA
10. 2. (18.30), 17. 2. (18.30)

Giuseppe Verdi
LA TRAVIATA
11. 2. (18.30), 21. 2. (18.30)

ČINOHRA

Peter Weiss
MARAT/SADE
7. 1. (18.30), 10. 2. (18.30), 14. 2. (18.30)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
8. 1. (18.30), 23. 2. (18.30)

PASTORKYNĚ nebo PASTORKYŇA? – foyer DAD
9. 1. (18.30)

Gabriela Preissová
JEJÍ PASTORKYNĚ
11. 1. (18.30), 12. 2. (15.00)

Venedikt Jerofejev
MOSKVA → PETUŠKY
11. 1. (18.30), 12. 2. (15.00)

Božena Němcová – Jan Alda
SŮL NAD ZLATO
19. 1. (18.30), 21. 1. (18.30), 26. 1. (18.30), 17. 2. (18.30), 20. 2. (18.30)

SÓLO PRO VERONIKU FOREJTOVOU
23. 1. (18.30)

William Congreve
VELKOLEPOST VYVOLENÝCH
5. 1. (18.30)

Alan Ayckbourn
NĚCO V NÍ JE
24. 1. (18.30), 9. 2. (18.30), 26. 2. (15.00)

George Bernard Shaw
PYGMALION
2. 2. (18.30), 4. 2. (18.30), 16. 2. (18.30), 28. 2. (18.30)

Peter Shaffer
AMADEUS
24. 2. (18.30)

BALET

Petr Iljič Čajkovskij
LOUSKÁČEK
7. 1. (18.30), 8. 1. (16.00), 19. 2. (16.00)

Giuseppe Verdi
DÁMA S KAMÉLIEMI
20. 1. (18.30), 29. 1. (15.00), 8. 2. (18.30), 23. 2. (18.30), 25. 2. (18.30)

Bogdan Pawłowski – Witold Borkowski:
SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ
22. 1. (16.00), 5. 2. (11.00), 6. 2. (10.00)

OPERETA/MUZIKÁL

Boris Urbánek – Nikolaj Budaškin – K. M. Walló – Jiří Sedláček – Hermína Motýlová
MRAZÍK
5. 1. (18.30), 10. 1. (18.30), 12. 1. (18.30), 17. 1. (18.30), 27. 1. (18.30), 1. 2. (18.30), 3. 2. (18.30), 22. 2. (18.30), 24. 2. (18.30)

Karel Svoboda – Jiří Štaidl – Eduard Krečmar – Zdeněk Podskalský – Zdeněk Podskalský ml. – Jaroslav Vrchlický
NOC NA KARLŠTEJNĚ
6. 1. (18.30), 14. 1. (18.30), 8. 2. (18.30)

Burton Lane – Edgar Yip Harburg – Fred Saidy
DIVOTVORNÝ HRNEC
13. 1. (18.30), 20. 1. (18.30), 28. 1. (18.30), 4. 2. (18.30), 9. 2. (18.30)

George Gershwin & Ira Gershwin
Morrie Ryskind & Herbert Fields
PARDON MY ENGLISH
15. 1. (15.00), 25. 1. (18.30)

Jerry Herman – Michael Stewart
HELLO, DOLLY!
24. 1. (18.30)

Oskar Nedbal
POLSKÁ KREV
16. 2. (18.30), 18. 2. (18.30), 21. 2. (18.30)

Michel Legrand – Alain Boublil – Claude-Michel Schönberg – Jonathan Kent – Marie Zamora
MARGUERITE
25. 2. (18.30), 26. 2. (11.00)

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace,
je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského
jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

PARTNER BALETNÍCH PŘEDSTAVENÍ

Auto Heller
SKUPINA ČEZ
promont v.o.s.
BC-MCHZ BorsodChem MCHZ, s.r.o.
MAXNER CESTOVNÍ A DOPRAVNÍ KANCELÁŘ
LIBREX KNIHKUPECTVÍ
Květiny Šárka Hájková
sms.cz
ČESKÝ ROZHLAS OSTRAVA 99.0 FM • 105.3 FM • 107.3 FM
deník
ORION
Měsíční program kulturních institucí Ostravy najdete v časopise program
KULTURA21.cz
Předprodej vstupenek
ticketportal VSTUPENKY NA DOSAH www.ticketportal.cz
OSTRAVA!!!

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO
MORAVSKOSLEZSKÉ
www.ndm.cz

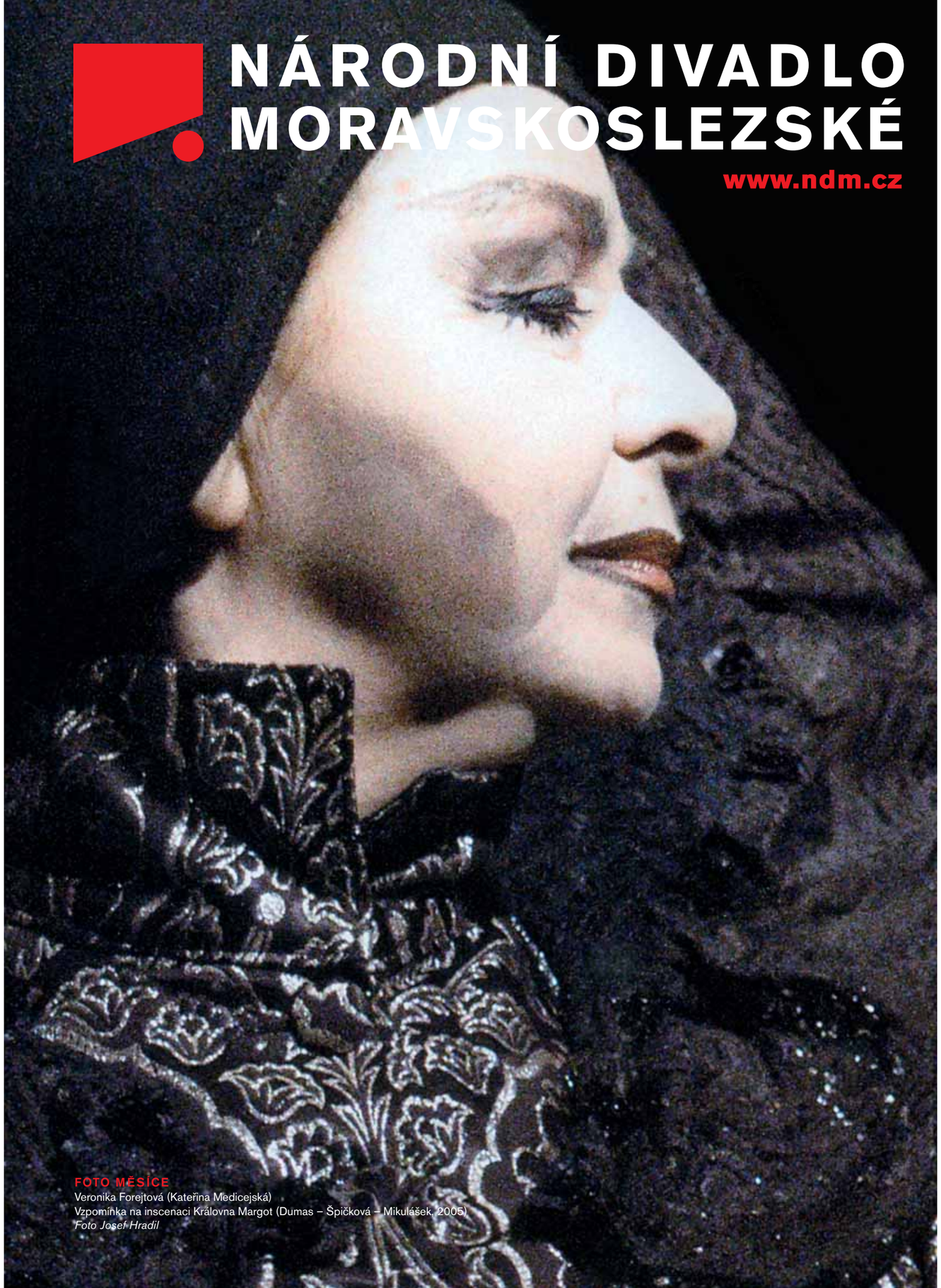

FOTO MĚSÍCE
Veronika Forejtová (Kateřina Medicejská)
Vzpomínka na inscenaci Královna Margot (Dumas – Špičková – Mikulášek, 2005)
Foto Josef Hradil